

Vergaderjaar 1998–1999

26 400

Toezicht op keuringen in Nederland

Nr. 2

RAPPORT

| | | | | |
|---------------------|--|-----------|--|--|
| Inhoud | | 5.2.1 | Informatie over het keuringenveld | 19 |
| | | 5.2.2 | Informatie controles op resultaten keuringen | 19 |
| Samenvatting | 4 | 5.2.3 | Informatie over competentie keurders | 20 |
| | | 5.2.4 | Informatiebeoordeling | 20 |
| 1 | Inleiding | 6 | 5.3 | Kosten en tarieven |
| 1.1 | Het onderzoek | 6 | 5.4 | Conclusies |
| 1.2 | Europa en Nederland | 6 | | 21 |
| | | 6 | Conclusies | 22 |
| 2 | Het keuringenveld | 8 | | |
| 2.1 | Afbakening onderzoek | 8 | 7 | Hoofdpunten reacties minimumeisen toezichtketen en nawoord Rekenkamer |
| 2.2 | Diversiteit | 8 | | 23 |
| | | | 7.1 | Correspondentie |
| 3 | Controle op resultaat keuringen | 12 | 7.2 | Hoofdpunten reacties |
| 3.1 | Inleiding | 12 | 7.3 | Nawoord Rekenkamer |
| 3.2 | Overzicht keuringenveld | 12 | | 25 |
| 3.3 | Planning en aanpak controles | 12 | 8 | Specifieke punten ministeries en nawoord Rekenkamer |
| 3.4 | Waarborging kwaliteit controles | 13 | | 27 |
| 3.5 | Integriteit | 13 | 8.1 | Specifieke punten reacties |
| 3.6 | Conclusies | 14 | 8.2 | Nawoord Rekenkamer |
| | | | | 28 |
| 4 | Toezicht op competentie keurders | 15 | Bijlage 1: | Lijst van Afkortingen |
| 4.1 | Inleiding | 15 | Bijlage 2: | Checklist voor doorlichting wettelijke keuringen |
| 4.2 | Criteria | 15 | Bijlage 3: | Beschrijving onderzochte keuringen |
| 4.3 | Opvragen en controleren informatie | 16 | Bijlage 4: | Inventarisatie van 27 wetten die keuringen voorschrijven |
| 4.4 | Waarborging kwaliteit toezicht | 17 | | 41 |
| 4.5 | Conclusies | 17 | | |
| 5 | Invulling ministeriële verantwoordelijkheid | 19 | | |
| 5.1 | Inleiding | 19 | | |
| 5.2 | Informatie van toezichhouders | 19 | | |

SAMENVATTING

Keuringen zijn waarborgen dat het gekeurde object aan een aantal voorwaarden voldoet. Door keuringen worden risico's zoveel mogelijk vermeden. Een deel van de keuringen heeft een wettelijke basis: daar betreft het keuringen, waar de overheid in het belang van de burger een extra, eigen garantie wil afgeven.

De Rekenkamer onderzocht in de periode 1996–1997 of ministers wisten of het inzetten van wettelijke keuringen om een redelijk niveau van bescherming van de burger te realiseren het gewenste resultaat had (schoon water uit de kraan, melk van de juiste samenstelling in de winkel, scharreleieren van een scharrelkip, een gastoestel dat niet ontploft). Wettelijke keuringen zijn er vooral op de terreinen veiligheid, gezondheid, milieu en consumentenbelangen. Omdat het hier wettelijke keuringen betreft is er een minister verantwoordelijk voor het realiseren van het gewenste beschermingsniveau. Uit het enorm diverse veld van de wettelijke keuringen selecteerde de Rekenkamer er tien waarmee de burger in zijn dagelijks bestaan direct te maken heeft. Dit waren de keuringen van arbeidsomstandigheden, auto's, benzinepompen, biologische landbouwproducten, drinkwater, gastoestellen, machines, melk, ondergrondse tanks en scharreleieren. Deze tien keuringen vinden plaats onder verantwoordelijkheid van zes ministers, die van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (VROM), Verkeer en Waterstaat (V&W), Economische Zaken (EZ), Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (LNV), Sociale Zaken en Werkgelegenheid (SZW), en Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS).

Uit het onderzoek bleek dat de ministers niet altijd konden instaan voor een redelijk niveau van bescherming van de burger doordat zij niet beschikten over een sluitende toezichtketen waarin zowel het functioneren van de instellingen als de doelbereiking van de keuringen een plaats heeft. Met name de toezichthoudende instellingen binnen de overheid (beleidsdirecties, rijksinspecties) bleken niet zodanig te functioneren dat hun toezichtactiviteiten de minimaal noodzakelijke informatie opleverden. De toezichthouders buiten de ministeries bleken duidelijk beter aan de eisen van de Rekenkamer te voldoen dan die binnen de overheid. Ook werd binnen de zes ministeries de toezichtsinformatie niet altijd op één centraal punt verzameld door één afdeling of directie, waardoor de wel aanwezige toezichtsinformatie ook niet altijd werd gebruikt.

Vrijwel alle ministers waardeerden de leesbaarheid van het rapport en de bruikbaarheid van de daarin opgenomen «*Checklist voor doorlichting wettelijke keuringen*». Niettemin hadden ze allemaal moeite met de algemene conclusie dat zij niet altijd konden instaan voor een redelijk niveau van bescherming van de burger, doordat ze niet beschikten over een sluitende toezichtketen. De ministers gaven aan bewust voor een bepaalde inrichting van de toezichtketens in het keuringenveld te hebben gekozen en geen signalen te hebben opgevangen dat de kwaliteit van de keuringen onvoldoende zou zijn.

De Rekenkamer realiseert zich dat er binnen het veld van de wettelijke keuringen een enorme diversiteit is op alle niveaus. Dit verdient volgens haar op zichzelf geen negatieve beoordeling. Zij erkent dat ook uit haar onderzoek vooralsnog geen signalen zijn gekomen dat de resultaten van de keuringen onvoldoende zouden zijn. Wel wijst de Rekenkamer op het gevaar dat de ministers via de door hen ingerichte toezichtketens signalen bij eventuele tekortkomingen in het keuringenveld niet of niet tijdig opvangen. Hiervoor moeten de toezichtketens immers sluitend zijn. De Rekenkamer acht daarom een rijksbrede doorlichting van wettelijke keuringen van groot belang. Met behulp van de in het rapport opgenomen

checklist kan elk onderdeel van het toezicht op keuringsinstellingen en de controle op de doelbereiking van de keuringen worden beoordeeld.

Tot slot is de Rekenkamer uiteraard verheugd over de door de ministers aangekondigde verbeteracties met het oog op de inrichting van de toezichtketens in het keuringenveld.

1 INLEIDING

1.1 Het onderzoek

In de periode 1996–1997 verrichtte de Rekenkamer een onderzoek bij een aantal departementen naar het beleidsinstrument keuringen. Het onderzoek richtte zich op de keuringen die een basis in wet- en regelgeving hebben (wettelijke keuringen).

Op terreinen waar bijzondere belangen van de burger in het spel zijn, zoals veiligheid, gezondheid, milieubelangen en consumentenbelangen, bouwt de rijksoverheid een eigen garantie in door middel van de wettelijke keuring. Leidende vraag in het onderzoek was: in hoeverre kan de verantwoordelijke minister instaan voor een redelijk niveau van bescherming van de burger? Om deze verantwoordelijkheid in te kunnen vullen moet de minister zich een oordeel kunnen vormen over de resultaten van de keuringen. Daarvoor heeft hij toezichthouders in het keuringenveld, die aan de hand van steekproefcontroles nagaan of de activiteiten van de keurders daadwerkelijk leiden tot het beoogde resultaat (schoon water uit de kraan, melk van de juiste samenstelling in de winkel, scharreleieren van een scharrelkip. Daarnaast wordt er toezicht uitgeoefend op met name de keurders zelf: zijn zij competent om hun keuringstaak uit te oefenen.

De Rekenkamer heeft in haar onderzoek nagegaan of de beide soorten toezicht naar behoren functioneren en of deze de benodigde informatie opleveren. Vervolgens is bekeken hoe deze informatie centraal, door de minister, gebruikt werd om te komen tot een oordeel over het beschermingsniveau voor de burger en voor eventueel noodzakelijke bijsturing.

Het onderzoek werd verricht aan de hand van 10 voorbeelden van keuringen op de terreinen veiligheid, gezondheid, milieubelangen en consumentenbelangen, waar de burger in zijn dagelijks bestaan direct mee te maken heeft. Dit soort keuringen bleken vooral aanwezig te zijn bij de Ministeries van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (VROM), Verkeer en Waterstaat (V&W), Economische Zaken (EZ), Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (LNV), Sociale Zaken en Werkgelegenheid (SZW), en Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS). De keuringen bij VROM liggen vooral op het terrein van het milieu en daarnaast ook op het gebied van de volksgezondheid. Keuringen met als belangrijkste oogmerk de bescherming van de volksgezondheid werden voornamelijk aangetroffen bij VWS en LNV. Bij de laatste zijn de keuringen tevens in zekere mate gericht op het consumentenbelang. De keuringen bij V&W en SZW hebben voornamelijk betrekking op het veiligheidsaspect en bij EZ trof de Rekenkamer vooral keuringen aan die de consumentenbelangen betroffen.

Voor haar onderzoek selecteerde de Rekenkamer de keuringen van arbeidsomstandigheden¹, auto's, benzinepompen, biologische landbouwproducten, drinkwater, gastoestellen, machines, melk, ondergrondse tanks en scharreleieren. In bijlage 3 worden deze 10 keuringen beschreven.

1.2 Europa en Nederland

Twee samenhangende ontwikkelingen rond de wettelijke keuringen moeten hier genoemd worden: ten eerste de rol van de Europese Unie (EU) voor de vormgeving en inrichting van keuringen; ten tweede de uitwerking van de EU-regelgeving in het beleid van de Nederlandse overheid met als belangrijkste gevolg het streven naar meer zelfregulering bij keuringen.

Het streven van de EU is erop gericht om de bestaande regelgeving van lidstaten op de terreinen veiligheid, gezondheid, milieu en consumentenbelangen te harmoniseren. De EU ontwikkelt op deze terreinen beleid en

¹ Hoewel het Ministerie van SZW dit niet als een keuring ziet, voldoet deze aan de definitie die de Rekenkamer voor dit onderzoek hanteerde.

regelgeving die van invloed zijn op de vormgeving van de Nederlandse keuringen. Bij 9 van de 10 voor dit onderzoek geselecteerde keuringen was EU-regelgeving van toepassing.

Een voorbeeld van EU-regelgeving vormt de zogenoemde «Nieuwe Aanpak», die de EU vanaf 1985 hanteert om het onderling handelsverkeer te stimuleren en bestaande handelsbelemmeringen weg te nemen. Deze regelgeving houdt in dat richtlijnen voor industriële gebruiksproducten (zoals machines, gastoestellen en speelgoed) niet langer betrekking hebben op afzonderlijke producten maar op productgroepen, waarbij alleen nog op fundamentele prestatie-eisen gebaseerde normen worden toegepast. In Nederland waren in 1995 16 en in 1996 21 nieuwe aanpakrichtlijnen van kracht, waarmee in totaal 60% van de industriële producten «gedekt» zijn. Dit alles doet overigens niets af aan de uiteindelijke verantwoordelijkheid van een minister voor de keuringen die onder zijn/haar ministerie vallen.

Enkele gemeenschappelijke aspecten van het Nederlandse beleid rond keuringen worden gecoördineerd door de minister van EZ. Deze zijn neergelegd in de EZ-nota «Normen, certificaten en open grenzen»¹ en in het rapport «Normalisatie en Certificatie»². Het beleid is ondermeer gericht op een bredere toepassing van keuringen in het kader van wetgeving. Verder streeft de wetgever naar een bredere toepassing van zelfregulering bij keuringen. Dit heeft ertoe geleid dat er steeds meer keuringen buiten de overheid worden uitgevoerd. Bij de tien keuringen die de Rekenkamer heeft onderzocht is uitsluitend sprake van keurders buiten de overheid. In de visie van EZ blijft de overheid, behalve voor de regelgeving en de normen, verantwoordelijk voor het toezicht op het resultaat van de keuringen en het toezicht op het functioneren van de keuringsinstellingen. Deze twee laatste aspecten vormen het onderwerp van dit onderzoek.

¹ Tweede Kamer, vergaderjaar 1994–1995, 21 670, nrs. 7–8.

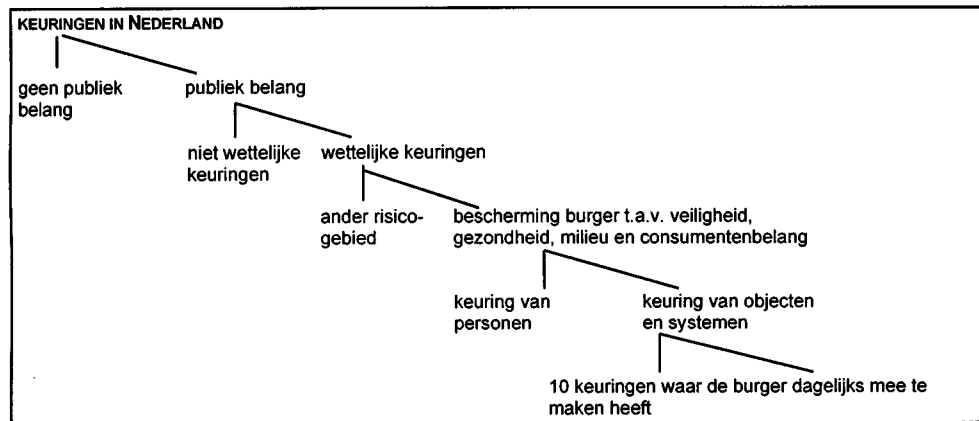
² Het rapport verscheen als onderdeel van de operatie «Marktwerving, deregulering en wetgevingskwaliteit» van het eerste kabinet Kok, Tweede Kamer, vergaderjaar 1995–1996, 24 036, nr. 15.

2 HET KEURINGENVELD

2.1 Afbakening onderzoek

Van alle keuringen die in Nederland worden uitgevoerd heeft slechts een deel een publiek belang. Van de keuringen met een publiek belang heeft slechts een gedeelte een basis in wet- en regelgeving. Naast wettelijke keuringen zijn er bijvoorbeeld keuringen op basis van eigen initiatief door de private sector. Voorbeelden van keuringsinstellingen die zowel voor de publieke als voor de private sector keuringen verrichten zijn KEMA, TNO, het Liftinstituut en Lloyd's Register. Daarnaast worden in de private sector ook branchegebonden keuringen verricht aan de hand van door de branche vastgestelde eisen en procedures. Deze kunnen leiden tot een keurmerk dat specifiek is voor de betreffende branche. Bekende keurmerken zijn die van de keurslager, de erkende verhuizers, de Nederlandse Vereniging voor Makelaars en het wolmerk. Ook consumentenverenigingen, zoals de Nederlandse vereniging van Huisvrouwen jarenlang deed, kunnen keurmerken afgeven. Wettelijke keuringen vormen dus slechts een klein deel van het keuringenveld. De Rekenkamer bakende haar onderzoeksobject nog verder af door zich te richten op die wettelijke keuringen die de bescherming van de burger op de terreinen gezondheid, veiligheid, milieubelangen en consumentenbelangen beogen. In de volgende figuur is de onderzoeksafbakening weergegeven.

Figuur 1: afbakening onderzoek



In bijlage 3 worden de tien voorbeeldkeuringen uit dit onderzoek beschreven.

2.2 Diversiteit

Binnen het veld van de wettelijke keuringen is een enorme diversiteit op alle niveaus. Op het niveau van de wet- en regelgeving zijn er grote verschillen in reikwijdte en aard. Doel en object van de keuring kunnen veelomvattend zijn, maar ook zeer beperkt. Sommige keuringen richten zich op een product, andere op een systeem (bijvoorbeeld een fabricageproces), weer andere op de specificaties van een type. Als pendant van de typekeuring is er de toelatingskeuring, waarbij wordt getoetst of de producten voldoen aan de goedgekeurde specificaties en tenslotte de gebruikskeuring om de kwaliteit van een product of systeem te bewaken. Ook de status van de keurders loopt uiteen en varieert van overheidsinstelling via zelfstandig bestuursorgaan tot producent die het eigen

product keurt. Overheidskeurders houden zich in het algemeen alleen nog bezig met type- en toelatingskeuringen. Eén van de weinige overheidsinstellingen die nog veel keuringen verricht is de Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees (LNV)¹. Voorbeelden van door de minister aangewezen keurders buiten de overheid zijn het Centrum voor voertuigtechniek en informatie RDW, voorheen Rijksdienst voor het wegverkeer, en het Nederlands Meetinstituut (NMI). Een voorbeeld van namens de minister (door de RDW) erkende keurders vormen de Algemene Periodieke Keuring (APK)-stations.

Het toezicht op de keurders kan gebeuren vanuit het ministerie, maar ook door een toezichthouder buiten het Rijk. De controle op het resultaat van keuringen kan in handen zijn van een instantie binnen het rijk of daarbuiten, maar ook zijn combinaties van verschillende rijksinspecties en instanties buiten het rijk mogelijk. Op basis van de door de Rekenkamer uitgevoerde inventarisatie van 27 wetten waarin relatief veel keuringen voorkomen, wordt in tabel 1 voor zes ministeries de diversiteit van het keuringenveld globaal in beeld gebracht. De tabel laat met name zien welke soorten instellingen en organisaties zich met het keuren, het toezicht en de controle bij de in de verschillende wetten voorgeschreven keuringen bezighouden.

¹ Deze overheidskeuring is uitgebreid aan de orde geweest in het rapport «Keuring van vleeskalveren» dat de Rekenkamer in oktober 1997 publiceerde (Tweede Kamer, vergaderjaar 1997–1998, 23 685, nrs. 1–2).

Tab 1: Overzicht van diversiteit in keuringsstelsels bij 27 wetten van zes ministeries

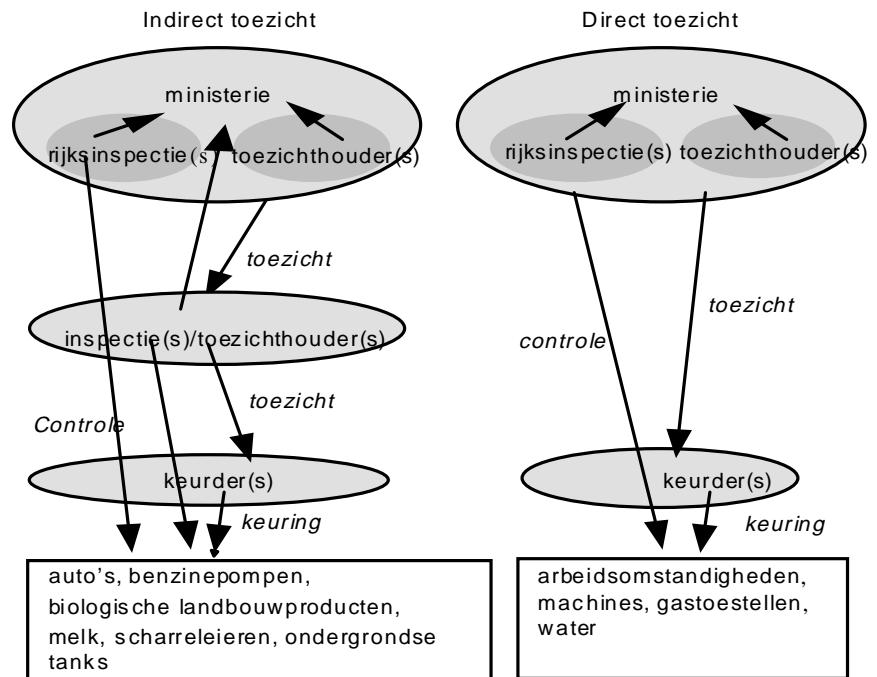
| Minis- terie | Keuringswet | Risicogebied | EU-regelgeving | Keurders in Nederland | Toezichth. buiten overheid | Inspecties |
|-----------------|---|--------------|----------------|--------------------------|-------------------------------|------------|
| VROM | Waterleidingwet | ② | ① | ② | ○ | ① |
| | Wet bodembescherming | ③ | ○ ① ② | ② ③ | ○ ① | ① ② |
| | Wet geluidhinder | ① ③ | ① | ② | ○ | ① ② |
| | Wet inzake de luchtveront- reiniging | ③ | ○ ① | ② | ○ | ① ② |
| | Wet milieubeheer | ③ | ○ ① | ② ③ | ○ ① | ① ② |
| | Woningwet | ① | ② | ③ | ① | ① |
| V&W | Binnenschepenwet | ① ② | ① | ① | ○ | ① |
| | Luchtvaartwet | ② ③ | ① | ① | ○ | ① |
| | Schepenwet | ① | ○ | ① ② | ○ | ① |
| | Wegenverkeerswet 1994 | ① ③ | ○ ① | ② ③ | ○ ① | ③ |
| | Wet op de telecommunicatie- voorzieningen | ① ② | ② | ② | ○ | ① |
| EZ | Mijnwet continentaal plat | ① ② | ○ ② | ○ ① ③ ④ | ○ | ① |
| | Wet energiebesparing toe- stellen | ③ ④ | ② | ② ④ | ○ ① | ① |
| | IJkwet | ④ | ① ② | ② ③ | ○ ① | ③ |
| LNV | Bestrijdingsmiddelenwet | ① ② | ① | ① | ○ | ① ② |
| | Diergeneesmiddelenwet | ② | ① | ① ④ | ○ ① | ① |
| | Gezondheids- en welzijnswet voor dieren | ② | ○ ① | ① | ○ | ① |
| | Landbouwkwaliteitswet | ② ④ | ○ ① | ② ④ | ○ ① | ① ③ |
| | Veewet | ② | ○ ① | ① ④ | ○ | ① |
| | Zaai- en plantgoed- wet | ④ | ○ | ② | ○ | ① ③ |
| SZW | Wet op de gevaarlijke werktuigen | ① | ○ ② | ① ② ④ | ○ | ① |
| | Arbowet | ① | ○ ① | ② ④ | ○ | ① |
| | Stoomwet | ① | ① | ② | ○ | ① |
| VWS | Vleeskeuringswet | ② ④ | ① | ① | ○ | ① |
| | Warenwet | ① ② | ① ② | ② ③ ④ | ○ ① | ① |
| | Wet inzake bloedtransfu- sie | ② | ○ ① | ① ② | ○ | ① |
| | Wet op de geneesmiddelen- voorziening | ② | ① ② | ① ② ④ | ○ | ① |

| | | | | |
|--------------------------|----------------------|-------------------------|---|--|
| ① veiligheid | ○ geen | ○ geen | ○ geen toezicht- houder buiten overheid | ① rijksinspectie |
| ② volksgezond- heid | EU-regelgeving | NL-keurder | ① wel toezicht- houder buiten overheid | ② inspectie van lagere overheid |
| ③ milieu | ① | ① overheids- keurder | ② aangewezen keurder | ③ aangewezen inspectie buiten overheid |
| ④ consumenten- belang | EG-regelgeving | ② erkende keurder | ③ erkende keurder | |
| | ② «Nieuwe Aanpak» | ④ zelfkeurder | | |

Deze diversiteit in vormgeving van de keuringen en het toezicht op de keuringen verdient op zichzelf geen negatieve beoordeling. Veel keuringsstelsels hebben zich in de loop van de tijd aangepast aan zich wijzigende omstandigheden, waarbij verschuivingen zijn opgetreden in de rollen van de diverse bij het stelsel betrokken actoren. Met name de geschetste ontwikkeling naar het leggen van meer verantwoordelijkheden bij de private sector, heeft tot gevolg gehad dat toezichtsrelaties indirecter zijn geworden. Wanneer een toezichthouder buiten de overheid is aangewezen, is er tevens een toezichthouder binnen de overheid die weer op deze toezichthoudende instantie buiten de overheid toezicht houdt (getrapt toezicht). Globaal laten zich binnen de keuringsstelsels twee

soorten toezichtsrelaties onderscheiden: direct en indirect toezicht. Deze relaties zijn weergegeven in figuur 2.

Figuur 2: Toezichtsrelaties



Gezien de veranderingen in de toezichtsrelaties acht de Rekenkamer op dit moment extra attentie geboden wanneer het gaat om de waarborgen voor de juistheid en de volledigheid van de keuringen en voor het zicht op het totale resultaat van de keuringen. Ze is van oordeel dat deze relaties, hoe deze ook verder zijn vormgegeven, tenminste aan een aantal minimum-eisen dienen te voldoen. De tien geselecteerde keuringen zijn derhalve op deze punten onderzocht, waarbij achtereenvolgens aan de orde komen de controle op het resultaat van de keuringen, het toezicht op de competentie van de keurders (en inspecties, toezichthouders en adviseurs) en het inzicht dat de minister heeft in de werking van het stelsel als geheel (invulling van de ministeriële verantwoordelijkheid).

3 CONTROLE OP RESULTAAT KEURINGEN

3.1 Inleiding

Om te kunnen beoordelen of de activiteiten van de keurders daadwerkelijk leiden tot het beoogde resultaat (schoon water uit de kraan, melk van de juiste samenstelling in de winkel, scharreleieren afkomstig van een scharrelkip) zijn er controlerende instanties in het keuringenveld, die dit aan de hand van steekproefcontroles nagaan.

De instanties die deze controles uitvoeren zijn:

- rijksinspecties met een algemene toezichts- en opsporingstaak op basis van een aantal wetten binnen een bepaald beleidsgebied;
- zelfstandige bestuursorganen en inspecties van lagere overheden (gemeenten, provincies) met een specifieke toezichts- en opsporingstaak op basis van een specifieke wet.

De Rekenkamer onderzocht of de controle-activiteiten van deze controleinstanties voldoende informatie opleverden om er een oordeel over de resultaten van de wettelijke keuring op te kunnen baseren. Hiervoor is nodig dat de controle instantie haar waarnemingen baseert op een goed overzicht van het keuringenveld en een deugdelijke planning en aanpak van de controles. De kwaliteit van de controles en de integriteit van de medewerkers moeten gewaarborgd zijn.

3.2 Overzicht keuringenveld

Om hun controlerende taak te kunnen uitvoeren moeten de controlerende instanties op de hoogte zijn van de omvang van het keuringenveld (het aantal te keuren objecten, het aantal producenten), het aantal keurders en hun resultaten (aantal uitgevoerde keuringen, keuringsresultaten) en aantal en aard van klachten en ongevallen.

De Rekenkamer stelde vast dat de controlerende instanties buiten de overheid beter voldeden aan deze eisen dan de rijksinspecties. De eerste groep verzamelde de bovengenoemde informatie en was daardoor goed thuis in het hele keuringenveld, terwijl de rijksinspecties zich beperkten tot het verwerken van meldingen van klachten en ongevallen. Een gunstige uitzondering vormde de Inspectie Milieuhygiëne (IMH) van het Ministerie van VROM (drinkwater), die wél over alle informatie over het keuringenveld beschikte.

De controle op biologische landbouwproducten is in handen van de Algemene Inspectiedienst (AID) van het Ministerie van LNV en van een controleur buiten de overheid, de Stichting Keur Alternatief voortgebrachte Landbouwproducten (Skal). Skal bleek over alle door de Rekenkamer noodzakelijk geachte informatie over zijn keuringsterrein te beschikken. Op het Ministerie van LNV bleek echter nauwelijks informatie over deze keuring aanwezig. Dit kwam doordat de AID haar controletaak beperkte tot het doorgeleiden van de door Skal opgemaakte berechtingsrapporten naar het Openbaar Ministerie met de vraag of de zaak tuchtrechtelijk of strafrechtelijk moest worden afgedaan. Eenzelfde werkwijze paste de AID toe voor de controle op scharreleieren: ook daar was het de controlerende instantie buiten de overheid, het Controlebureau voor Pluimvee, Eieren en Eierproducten (CPE) die over alle informatie beschikte.

3.3 Planning en aanpak controles

De Rekenkamer is van mening dat de planning en de aanpak van de werkzaamheden van de controlerende instanties aan een aantal eisen moeten voldoen. De belangrijkste eisen zijn dat de planning op schrift staat en gebaseerd wordt op een risico-analyse. Na afloop van de

planningsperiode moet worden nagegaan of de geplande werkzaamheden conform de planning zijn uitgevoerd.

De Arbeidsinspectie (AI) van het Ministerie van SZW verricht werkplekonderzoek naar de feitelijke arbeidsomstandigheden en de risico's daarbij. De AI voldeed aan nagenoeg alle Rekenkamernormen voor de planning en de aanpak van de werkzaamheden. Hetzelfde geldt voor de IGB van het Ministerie van VWS die de keuringen op gastoestellen en machines controleert.

De planning en aanpak van de AID van het Ministerie van LNV (controle op biologische landbouwproducten en scharreleieren) voldeed aan nagenoeg geen enkele Rekenkamernorm. Voor deze twee keuringen voldeden de controlerende instanties buiten de overheid (Skal respectievelijk CPE) wel aan vrijwel alle Rekenkamernormen omtrent planning en aanpak.

De Rekenkamer stelde vast dat de controlerende instanties buiten de overheid beter voldeden aan de eisen van de Rekenkamer dan de rijksinspecties. Dit beeld werd vooral veroorzaakt door het feit dat bij een aantal rijksinspecties de controle op de keuringen in de praktijk vrijwel ontbrak. De ECD gaf hierbij aan pas tot eventuele controles te zullen overgaan wanneer de overgangstermijnen in het Besluit rendementseisen CV-ketels per 1 januari 1998 waren verstreken.

3.4 Waarborging kwaliteit controles

De controlerende instanties moeten de kwaliteit van hun controles waarborgen door het stellen van duidelijke en volledige voorschriften voor de controles en door interne audits of reviews op de uitvoering van de controles.

De IGB van het Ministerie van VWS (gastoestellen, machines, melk) maakt voor de beoordeling van de kwaliteit van de eigen werkzaamheden in de praktijk gebruik van interne audits en tweede waarnemingen.

De AID van het Ministerie van LNV (melk, biologische landbouwproducten, scharreleieren) beschikte over geen enkele waarborg voor de kwaliteit van de controles. Bij deze rijksinspectie werden de controles in de praktijk vrijwel niet uitgevoerd.

In het algemeen bleek dat de controlerende instanties buiten de overheid beter voldeden aan de eisen van de Rekenkamer dan de rijksinspecties. Dit beeld werd veroorzaakt door het feit dat bij een aantal rijksinspecties de controles op de keuringen vrijwel ontbraken.

3.5 Integriteit

De Rekenkamer onderzocht of de rijksinspecties en de controlerende instanties buiten de overheid aandacht schonken aan de integriteit binnen de eigen organisatie en maatregelen troffen om deze te waarborgen.

Bedoeld worden de volgende interne maatregelen:

- functieroulatie, algemene gedragsregels voor inspecteurs, zorgvuldige selectieprocedure en een vertrouwenspersoon;
- een richtlijn voor handelen in gevallen van vermoedens of concrete aanwijzingen voor fraude of corruptie door medewerkers;
- regels (in aanvulling op het Ambtenarenreglement) voor het verrichten, melden en registreren van nevenfuncties;
- een richtlijn voor het aannemen van geschenken.

Geen van de controlerende instanties binnen de overheid voldeed aan alle Rekenkamernormen inzake waarborgen voor integriteit. De IMH van het Ministerie van VROM (drinkwater, ondergrondse tanks) had de meeste maatregelen op het gebied van integriteit

getroffen, de AI van het Ministerie van SZW (machines, arbeidsomstandigheden) ongeveer de helft. De AI gaf tijdens het onderzoek aan dat de integriteitsaanpak nog in ontwikkeling was, maar in 1998 wel de volle aandacht zou krijgen.

De RDW, een zelfstandig bestuursorgaan belast met de controle op de autokeuringen, is in 1998 met de ontwikkeling van een integriteitsbeleid gestart op basis van een inventarisatie uit 1997.

Uit het onderzoek bleek dat in 1997 geen van de controlerende instanties aan alle gestelde integriteitsnormen voldeed. Er waren enkele accentverschillen in het soort integriteitsmaatregelen tussen instanties binnen en buiten de overheid. Richtlijnen voor het aannemen van geschenken waren er vooral bij instanties buiten de overheid. Preventieve integriteitsmaatregelen en richtlijnen voor het handelen bij fraude en het uitoefenen van nevenfuncties werden met name aangetroffen bij de rijksinspecties.

3.6 Conclusies

De Rekenkamer komt tot de conclusie dat de rijksinspecties AID (LNV, biologische landbouwproducten, melk en scharreleieren) en de Economische Controledienst (EZ, gastoestellen) niets of vrijwel niets deden aan controle op de resultaten van de keuringen. De IGB (VWS, gastoestellen, machines, melk) en de AI (SZW, arbeidsomstandigheden) scoren voldoende op dit punt. Ook de controlerende instanties buiten de overheid voldeden aan de meeste Rekenkamernormen.

Tabel 2: Totaaloordeel controle op effectiviteit keuringen

| Casus | CONTROLE UITVOERING KEURINGEN | |
|-----------------------|-------------------------------|---------------------------------------|
| | Rijksinspectie | Controlerende inst. buiten ministerie |
| arbeidsomstandigheden | AI | nvt |
| auto's | nvt | RDW |
| benzinepompen | nvt | NMI |
| biologische landbouw | AID | Skal |
| drinkwater | IMH | nvt |
| gastoestellen | ECD | IGB |
| machines | AI | IGB |
| melk | AID | IGB |
| ondergrondse tanks | IMH | nvt |
| scharreleieren | AID | CPE |



= scores bevindingen lopend van maximum naar minimum
 heel lichtgrijs = goed, lichtgrijs = voldoende, donkergrijs = onvoldoende,
 zwart = slecht

Nvt = niet van toepassing omdat een dergelijke instantie niet bestaat.

4 TOEZICHT OP COMPETENTIE KEURDERS

4.1 Inleiding

Het toezicht op de competentie van de instellingen in het keuringenveld kan op twee manieren gebeuren:

- door een toezichthouder binnen het ministerie;
- via een toezichthouder buiten het ministerie. Wanneer een toezichthouder buiten de overheid is erkend als toezichthouder staat deze op zijn beurt onder toezicht van een toezichthouder binnen de overheid (getrapt toezicht).

De instellingen in het keuringenveld waarop toezicht wordt gehouden kunnen zowel keurders als andere toezichthouders, controleurs of adviseurs zijn. Omwille van de leesbaarheid beperkt de Rekenkamer zich in het vervolg van dit hoofdstuk tot «keurders». De bevindingen en conclusies zijn echter evenzeer van toepassing op het toezicht op de andere instellingen.

Alleen instellingen die door de minister zijn erkend mogen fungeren als keurder of als toezichthouder. Een door het ministerie erkende toezichthouder kan op haar beurt keurders erkennen. De Rekenkamer heeft onderzocht of de minister met dit systeem beschikt over een voldoende waarborg voor de kwaliteit van de toezichthouders en de keuringsinstellingen. Daarvoor is het niet alleen van belang dat er duidelijke criteria worden gesteld aan instellingen die voor erkenning in aanmerking willen komen en dat er voldoende informatie over de kandidaat wordt ingewonnen. Ook na erkenning moet er periodiek informatie over de keurder worden ingewonnen. De kwaliteit van de keurder moet immers ook na de erkenning gewaarborgd blijven en wanneer deze achteruit blijkt te gaan moet er ingegrepen kunnen worden.

Ook in het bedrijfsleven kan een verklaring worden afgegeven dat een keuringsinstelling competent is om een bepaalde keuringstaak te verrichten. Het afgeven van zo'n verklaring heet accreditatie. In Nederland geeft vooralsnog alleen de Raad voor Accreditatie (RVA) – een privaatrechtelijke organisatie – dergelijke verklaringen af. In lijn met het streven van de EU om de infrastructuur voor keuring en accreditatie in de EU-landen te harmoniseren, streeft de Nederlandse overheid ernaar om ook bij wettelijke keuringen de RVA in te schakelen. De RVA zou dan kunnen fungeren als onafhankelijke toezichthouder¹ als onderdeel van het toezicht namens de minister.

4.2 Criteria

Om te kunnen beoordelen of een instelling competent is om bepaalde werkzaamheden uit te voeren is het noodzakelijk hiervoor criteria op te stellen. Volgens de Rekenkamer moet in ieder geval beoordeeld worden of de kandidaat onafhankelijk is, aandacht voor de integriteit van de medewerkers heeft, voldoende deskundig is, een goede administratie voert en aandacht heeft voor het eigen functioneren.

¹ Vgl. het Rekenkamer-rapport «Toezicht op uitvoering publieke taken», Tweede Kamer, vergaderjaar 1997–1998, 25 956 nrs. 1–2, blz. 40 ev.

Het Ministerie van SZW stelde aan de arbodiensten, die een adviserende rol bij keuringen hebben, en aan de keurders van machines uitgewerkte eisen over alle vijf criteria. Het Ministerie van VROM (ondergrondse tanks) stelde aan het KIWA daarentegen geen enkele eis.

Bij het aanwijzen van keurders van benzinepompen, biologische landbouw, drinkwater, gastoestellen en machines konden de ministeries ervan uitgaan dat aan de criteria deskundigheid, administratie en functioneren werd voldaan, omdat deze kandidaat-keurders verplicht geaccrediteerd moesten zijn en de RVA ook op deze criteria toetst.

Bij de erkenning van APK-keuringsstations werden criteria gesteld die meer betrekking hadden op de uitvoering van de keuringen en minder op het functioneren van de APK-keuringsstations. Het kwam overigens ook voor dat extra criteria werden gesteld, zoals hygiënevoorschriften aan het personeel (melk).

De Rekenkamer constateerde dat bij de erkenning van instanties in het keuringenveld eisen in de categorieën *onafhankelijkheid* en *integriteit* nauwelijks werden toegepast. Wel werd gekeken naar deskundigheid, administratie en functioneren. Slechts bij eenderde van de aanwijzingen stelden de ministeries eisen in bijna alle categorieën. Voor de overige gevallen werden slechts enkele eisen gesteld en in één geval geen enkele eis.

Uit de gang van zaken bij de tien onderzochte keuringen blijkt dat bij de erkenning van keurders te weinig eisen werden gesteld. Van de vijf belangrijkste criteria werden er gemiddeld genomen maar hoogstens drie toegepast. De toezichthouders buiten de overheid bleken op dit punt iets beter uit de bus te komen dan de toezichthouders binnen de overheid.

4.3 Opvragen en controleren informatie

Om te beoordelen of organisaties (blijvend) aan de gestelde criteria voldoen is periodieke informatie nodig.

De Rekenkamer ging na welke informatie er over de kandidaat-keurder opgevraagd werd en of er na erkenning minstens om de twee jaar opnieuw informatie werd opgevraagd. Verder werd gekeken of de opgevraagde informatie op betrouwbaarheid werd gecontroleerd, bijvoorbeeld aan de hand van schriftelijke bewijsstukken of verklaringen van betrouwbaarheid door een onafhankelijke derde, of door eigen onderzoek ter plaatse.

Ongeveer de helft van de ministeries vroeg vóór de aanwijzing geen informatie op over een kandidaat-toezichthouder of -keurder. Daarbij moet worden aangetekend dat de kandidaten organisaties waren, die reeds keuringen op de betreffende terreinen (biologische landbouwproducten, melk, scharreleieren en ondergrondse tanks) uitvoerden als private activiteiten. In twee gevallen ging het om recent verzelfstandigde overheidsdiensten (auto's en benzinepompen).

Ongeveer de helft van de ministeries ging niet na of de eenmaal aangewezen toezichthouders of keurders aan de vereisten bleven voldoen. Wel kregen zij in de praktijk beperkte informatie in de vorm van een jaarverslag en een overzicht van klachten toegestuurd. In alle andere gevallen werd minimaal één per twee jaar informatie verzameld.

Over het functioneren van Gastec, de keurder van gastoestellen, is na aanwijzing door het Ministerie van EZ, noch door het Ministerie van VWS informatie verzameld. Ook over het NMI en over KIWA verzamelden en beoordeelden het Ministerie van EZ respectievelijk van VROM na aanwijzing geen informatie meer. Dit in tegenstelling tot het Ministerie van SZW dat zich over het functioneren van zowel arbodiensten als machinekeurders periodiek op de hoogte stelde.

Alle toezichthouders buiten de overheid bleken relevante informatie te verzamelen en te toetsen op betrouwbaarheid, in het merendeel van de gevallen op verschillende manieren.

Ook vroegen zij alle informatie op om na te gaan of de reeds erkende organisaties nog aan de vereisten voldeden en controleerden deze op betrouwbaarheid.

Bij de helft van de onderzochte keuringen kon alleen een geaccrediteerde instelling als keurder door de minister worden aangewezen. Niettemin bleek dat het ministerie slechts bij één van deze vijf keuringen, namelijk de keuring van machines, systematisch accreditierapporten opvroeg.

4.4 Waarborging kwaliteit toezicht

De instellingen die toezicht houden moeten de kwaliteit van hun werkzaamheden waarborgen door het stellen van duidelijke en volledige voorschriften en door interne audits of reviews op de uitvoering ervan.

Binnen NMI/Certin BV, dat toezicht hield op ijkbevoegden van benzinepompen, was een compleet kwaliteitsborgingssysteem operationeel. Elk jaar werden interne audits uitgevoerd, waarvan de resultaten werden verwerkt in een managementrapportage.

De instellingen buiten de overheid voldeden beter aan de eisen van de Rekenkamer dan de toezichthouders op de ministeries. Met name als het gaat om interne audits of reviews laten de ministeries te wensen over.

4.5 Conclusies

Bij de aanwijzing van toezichthouders en keurders toetsen de ministeries niet voldoende of de kandidaten competent zijn. Belangrijke criteria als onafhankelijkheid en integriteit van de organisatie worden nauwelijks toegepast en andere, zoals deskundigheid, een goede administratie en functioneringswaarborgen maar in de helft van de gevallen. In een aantal gevallen werd voorafgaand aan de aanwijzing helemaal geen informatie van kandidaten gevraagd. Ook gingen de ministeries vaak niet na of eenmaal aangewezen instellingen aan de vereisten bleven voldoen door eens in de twee jaar opnieuw te toetsen. Toezichthouders binnen de overheid bij de keuringen van arbeidsomstandigheden (SZW), drinkwater (VROM), machines (SZW) en melk (VWS) voldeden aan de meeste normen. Bij auto's (V&W), benzinepompen (EZ), biologische landbouwproducten (LNV) gastoestellen (EZ), melk (LNV), ondergrondse tanks (VROM) en scharreleieren (LNV) voldeden de toezichthouders aan vrijwel geen enkele norm.

Verder bleek dat alleen SZW systematisch accreditierapporten opvroeg. De instellingen buiten de overheid die zich bezig houden met de erkenning van keurders brengen het er op alle punten beter af, zowel voor wat betreft het toepassen van criteria als voor wat betreft het opvragen en controleren van informatie over kandidaatkeurders en erkende keurders.

Tabel 3: Totaaloordeel toezicht op instellingen

| Casus | TOEZICHT OP INSTELLINGEN | |
|-----------------------|----------------------------------|----------------------------------|
| | Toezichthouder binnen ministerie | Toezichthouder buiten ministerie |
| arbeidsomstandigheden | SZW | nvt |
| auto's | V&W | RDW |
| benzinepompen | EZ | NMI |
| biologische landbouw | LNV | nvt |
| drinkwater | VROM | nvt |
| gastoestellen | EZ | VWS |
| machines | SZW | - |
| melk | LNV | VWS |
| ondergrondse tanks | VROM | COKZ |
| scharreleieren | LNV | KIWA |
| | | nvt |



= scores bevindingen lopend van maximum naar minimum
 heel lichtgrijs = goed, lichtgrijs = voldoende, donkergrijs = onvoldoende,
 zwart = slecht;

Nvt = niet van toepassing omdat een dergelijke instantie niet bestaat; - = geen
 beoordeling vanwege werkafspraken tussen SZW en VWS dat verantwoordelijkheid voor toezicht bij eerstgenoemd ministerie ligt.

5 INVULLING MINISTERIËLE VERANTWOORDELIJKHEID

5.1 Inleiding

Hoewel de ministers in het keuringenveld keurings-, toezichts- en controle instanties hebben aangewezen, blijven zij verantwoordelijk voor het realiseren van het wettelijk voorgeschreven beschermingsniveau van de burger. Om invulling te geven aan deze verantwoordelijkheid dienen de ministers te kunnen beschikken over een sluitende toezichtsketen, die informatie oplevert over de resultaten van de keuringen (voldoen de producten die de burger koopt of gebruikt aan de wettelijke normen?) en over het functioneren van de keuringsinstellingen. Vervolgens dienen de minister de oordelen van de toezichthouders te gebruiken om te komen tot een overkoepelend oordeel over de toereikendheid van het bereikte beschermingsniveau voor de burger en zondig tot bijsturing.

5.2 Informatie van toezichthouders

5.2.1 Informatie over het keuringenveld

Uit het onderzoek bleek dat voor het merendeel van de onderzochte keuringen bij de ministeries onvoldoende informatie over het keuringenveld aanwezig was.

5.2.2 Informatie controles op resultaten keuringen

Het ministerie moet periodiek, maar ten minste eenmaal per jaar, over het voorafgaande jaar per keuringsobject en type keuring informatie verzamelen over:

- *de activiteiten van de controle-instanties*: informatie over de uitgevoerde controles, de gehanteerde normen inclusief de onderbouwingen van gekozen controle-activiteiten, verklaring van verschillen tussen keuzes en uitvoering;
- *de resultaten van de controles*: aard en aantal van de geconstateerde overtredingen.

Bij acht van de tien onderzochte keuringen beschikte het ministerie over onvoldoende informatie over de controles op de uitvoering van de keuringen. Zowel de rijksinspecties als de controleurs buiten de overheid bleven in gebreke bij het aanleveren van de gewenste informatie. Slechts voor enkele keuringen was er bij het ministerie informatie over klachten over de keuringen (benzinepompen, melk) en over ongelukken met keuringsoBJECTEN (auto's, machines, gastoestellen).

Doordat de AID geen controles uitvoerde, was op het Ministerie van LNV geen informatie aanwezig over de effectiviteit van de keuringen op biologische landbouwproducten, melk en scharreleieren. Het Ministerie deed geen pogingen deze kennislacune te vullen met informatie van de controle-instanties buiten de overheid.

Informatie over de keuringen van ondergrondse tanks (VROM) werd wel verzameld voor jaarrapportages van de IMH over de controles door gemeenten. Het ministerie nam echter geen kennis van deze rapportages.

Het Ministerie van VWS beschikte voor de keuringen op machines en gastoestellen wel over informatie over normen die bij de controles werden gehanteerd, over een inschatting van de mate waarin risico's door handhaving werden afgedekt, en over inzicht in de knelpunten bij de betreffende keuringen.

De ministeries hoeven voor informatie over de resultaten van de keuringen niet uitsluitend te steunen op de toezichthouders: zij zouden ook door middel van eigen evaluaties informatie hierover kunnen

vergeven. Uit het onderzoek bleek echter dat er de afgelopen vijf jaar nauwelijks evaluaties zijn uitgevoerd naar de doelbereiking van de onderzochte keuringen. De werkgeverspanels bij arbeidsomstandigheden (SZW) vormen hierop een gunstige uitzondering. In dit kader werd tussen begin 1996 en begin 1998 in vier afzonderlijke rondes informatie verzameld.

5.2.3 Informatie over competentie keurders

Ten minste eenmaal per jaar moet het ministerie over het voorafgaande jaar informatie verzamelen over:

- *de activiteiten van de toezichthouder*: de uitgevoerde controles, de gehanteerde normen inclusief de onderbouwingen van gekozen toezichtactiviteiten, verklaring van verschillen tussen keuzes en uitvoering;
- *de resultaten van het toezicht*: aard en aantal afwijzingen als aangegeven keurder, aard en aantal geconstateerde overtredingen, functioneren van de keurders en andere betrokken instellingen.

De Rekenkamer constateerde dat bij geen enkele onderzochte keuring de ministeries beschikten over voldoende informatie van de toezichthouders. Dit gold zowel voor de toezichthouders binnen de overheid als voor de toezichthouders buiten de overheid. In geen van de onderzochte gevallen verzamelden de ministeries informatie over de normen die bij het toezicht werden gehanteerd, over de mate waarin risico's door toezicht werden afgedekt en over het functioneren van de erkende keurders.

De jaarverslagen van de toezichthouders, die vaak wel op de ministeries aanwezig waren, bevatten onvoldoende informatie over uitgevoerde controles en resultaten van het toezicht.

5.2.4 Informatiebeoordeling

Het ministerie zou de ontvangen informatie integraal moeten beoordelen om een uitspraak te kunnen doen over de mate waarin het doel van de keuring (bescherming van de burger) wordt bereikt. Aangezien de meeste informatie die nodig is voor zo'n oordeel bij de ministeries ontbreekt, constateerde de Rekenkamer dat de gewenste integrale beoordeling niet gebeurt. Dit betekent dat de verantwoordelijke minister zich geen oordeel kan vormen over de mate waarin hij erin slaagt om zijn verantwoordelijkheid voor de bescherming van de burger te dragen, noch over de eventuele noodzaak tot bijsturing.

5.3 Kosten en tarieven

Volgens de Rekenkamer dient de minister naast inzicht in de doelbereiking van de keuring ook:

- inzicht te hebben in de tarieven die de keurder of toezichthouder aan de opdrachtgever in rekening brengt;
- inzicht te hebben in de kosten waartegen het wettelijk gewenste beschermingsniveau wordt gerealiseerd;
- zelf de tarieven vast te stellen bij keuringen met één keuringsinstelling of toezichthouder.

Uit het onderzoek bleek dat de ministers doorgaans alleen inzicht hadden in gehanteerde tarieven wanneer er sprake was van één keurder of toezichthouder. In die gevallen werden de tarieven meestal ook door de betreffende minister vastgesteld. In de andere gevallen hadden de ministers geen inzicht in de gehanteerde tarieven. Geen enkel ministerie had inzicht in de maatschappelijke kosten waartegen het wettelijk voorgeschreven beschermingsniveau werd gerealiseerd.

5.4 Conclusies

Voor de tien onderzochte keuringen geldt dat de informatie over de resultaten van de keuringen en over het functioneren van keuringsinstellingen onvoldoende is als basis voor een oordeel van de verantwoordelijke ministers over het bereikte beschermingsniveau voor de burger. De Rekenkamer constateerde dat geen enkel ministerie voldeed aan de Rekenkamernormen met betrekking tot informatieverzameling. Er werd door de ministeries te weinig informatie verzameld om tot een integrale beoordeling te kunnen komen. Afgezien van het Ministerie van EZ (gastoestellen) verzamelden de ministeries wel enige informatie, maar deze was naar het oordeel van de Rekenkamer onvoldoende om een oordeel te kunnen vormen over de mate waarin de minister erin slaagt om zijn verantwoordelijkheid voor de bescherming van de burger te dragen, noch over de eventuele noodzaak tot bijsturing. Het Ministerie van EZ verzamelde geen enkele informatie over de keuring van gastoestellen.

Tabel 4: Totaaloordeel inzicht in doelbereiking

| Casus | INZICHT IN DOELBEREIKING | |
|-----------------------|--------------------------|-----|
| | MINISTERIE(S) | |
| arbeidsomstandigheden | SZW | |
| auto's | V&W | |
| benzinepompen | EZ | |
| biologische landbouw | LNV | |
| drinkwater | VROM | |
| gastoestellen | EZ | VWS |
| machines | SZW | VWS |
| melk | LNV | VWS |
| ondergrondse tanks | VROM | |
| scharreleieren | LNV | |



= scores bevindingen lopend van maximum naar minimum
 heel lichtgrijs = goed, lichtgrijs = voldoende, donkergrijs = onvoldoende,
 zwart = slecht;
 Nvt = niet van toepassing omdat een dergelijke instantie niet bestaat.

6 CONCLUSIES

Uit het onderzoek van de Rekenkamer naar tien keuringen onder de verantwoordelijkheid van zes ministers bleek dat de ministers niet altijd konden instaan voor een redelijk niveau van bescherming van de burger doordat zij niet beschikten over een sluitende toezichtketen¹ waarin zowel het functioneren van de instellingen als de doelbereiking van de keuringen een plaats heeft. De benodigde informatie over het functioneren van de keuringsinstellingen en de effectiviteit van de keuringen moet geleverd worden door de toezichthoudende instanties *binnen* en *buiten* de overheid. Deze bleken echter niet zodanig te functioneren dat hun toezicht- en controle-activiteiten de minimaal noodzakelijke informatie opleverden. Overigens bleken de toezichthouders binnen de ministeries (beleidsdirecties, rijksinspecties) duidelijk minder goed aan de eisen van de Rekenkamer te voldoen dan die buiten de overheid. Met name het functioneren van de rijksinspecties bleek beneden verwachting. Binnen de zes ministeries – uitgezonderd het Ministerie van SZW – was niet altijd één afdeling of directie verantwoordelijk voor de informatieverzameling. Hierdoor werd de wel aanwezige toezichtsinformatie ook niet altijd gebruikt.

De Rekenkamer beveelt op grond van deze conclusies aan het functioneren van de toezichthouders en inspecties in het keuringenveld grondig te bekijken. Dit geldt met name voor de rijksinspecties en toezichthouders.

Het beeld dat uit het onderzoek oprijst geeft naar de mening van de Rekenkamer aanleiding tot een doorlichting van de keuringen die onder de verantwoordelijkheid van de zes onderzochte ministeries gebeuren. Allereerst zal geïnventariseerd moeten worden welke wettelijke keuringen in het takenpakket van elk ministerie zijn opgenomen. Vervolgens moeten de ministers vaststellen in hoeverre zij voor deze keuringen verantwoordelijk moeten zijn. Tenslotte moeten zij ervoor zorgen dat er een toezichtstructuur wordt gekozen die een sluitend toezicht waarborgt en aansluit bij de gekozen reikwijdte van de ministeriële verantwoordelijkheid. De informatievoorziening van de toezichthouders moet zodanig ingericht zijn dat een goede beoordeling van de resultaten van de keuring mogelijk is. Daarbij dienen ook gegevens over tarieven en kosten voor de burger aandacht te krijgen.

De Rekenkamer merkt tenslotte op dat voor het goed functioneren van het keuringsstelsel als geheel de afzonderlijke onderdelen en de wisselwerking tussen deze onderdelen uit het stelsel goed op elkaar afgestemd dienen te zijn. Zo kan een minder intensieve controle van de uitvoering van de keuring gedeeltelijk worden gecompenseerd door een meer intensief toezicht op instanties in het keuringenveld. De te stellen eisen aan de verschillende onderdelen van het keuringsstelsel voor het waarborgen van een redelijk niveau van bescherming van de burger zullen dus in het algemeen onderling afhankelijk zijn. Naar het oordeel van de Rekenkamer is er echter een aantal eisen waaraan de afzonderlijke onderdelen in ieder geval dienen te voldoen om op afdoende wijze te kunnen functioneren. Deze heeft zij bijeengebracht in een checklist, aan de hand waarvan de door haar bedoelde doorlichting kan plaatsvinden. Elk onderdeel van het toezicht op keuringsinstellingen en de controle op de effectiviteit van keuringen kan met deze checklist beoordeeld worden. De checklist is gebaseerd op criteria van de Organization for Standardization (ISO), de wetten waaronder de onderzochte keuringen vallen, vigerende bestuurskundige theorieën, nota's van het Ministerie van Economische Zaken², de rapportage van de werkgroep Certificering in het kader van de operatie Marktwerking, Deregulering en Wetgevingskwaliteit (MDW) van februari 1996 en eerdere Rekenkameronderzoeken³.

¹ Zie voor een toelichting op het begrip «toezichtketen» het Rekenkamerrapport «Toezicht op uitvoering publieke taken», Tweede Kamer, vergaderjaar 1997–1998, 25 956, nr. 1.

² Bijvoorbeeld: Normen, certificaten en open grenzen, Ministerie van Economische Zaken (Tweede Kamer, vergaderjaar 1994–1995, 21 670, nr. 8).

³ Deel III van het Verslag 1994: «Zelfstandige bestuursorganen en ministeriële verantwoordelijkheid» en de rapporten «Keuring van vleeskalveren» (Tweede Kamer, vergaderjaar 1997–1998, 23 685, nrs. 1–2) en «Toezicht op uitvoering publieke taken» (Tweede Kamer, vergaderjaar 1997–1998, 25 956, nrs. 1–2).

7 HOOFDPUNTEN REACTIES MINIMUMEISEN TOEZICHTKETEN EN NAWOORD REKENKAMER

7.1 Correspondentie

Op 4 november 1998 (1227R) zond de Algemene Rekenkamer het conceptrapport «Toezicht op keuringen in Nederland» aan de ministers van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, Verkeer & Waterstaat, Economische Zaken, Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, Sociale Zaken en Werkgelegenheid en Volksgezondheid, Welzijn en Sport. In de bestuurlijke reacties van de ministers is ook het commentaar van de daaronder vallende artikel 59-instellingen verwerkt (bijvoorbeeld NMI, KIWA, RDW).

De Rekenkamer geeft de reacties van de ministers en het nawoord van de Rekenkamer in twee delen weer:

Het eerste deel wordt behandeld in dit hoofdstuk en richt zich op een aantal hoofdpunten in de reacties van de ministers, die alle gericht waren op de eisen die de Rekenkamer stelt aan de inrichting van een toezichtketen in het keuringenveld. Hiervoor hanteerden de ministers een aantal argumenten, die betrekking hadden op:

- Beschermingsniveau van de burger;
- minimumeisen toezichtketen;
- inzicht in kosten en tarieven;
- doorlichting van wettelijke keuringen.

Het tweede deel wordt behandeld in het laatste hoofdstuk. Hierin staan meer specifieke reacties op het onderzoek van de Rekenkamer van een aantal ministers.

7.2 Hoofdpunten reacties

Vrijwel alle ministers waardeerden de leesbaarheid van het conceptrapport en de bruikbaarheid van de in de rapportage opgenomen «*Checklist voor doorlichting wettelijke keuringen*».

Niettemin hadden alle ministers moeite met de algemene conclusie dat zij lang niet altijd konden instaan voor een redelijk niveau van bescherming van de burger, doordat ze niet beschikten over een sluitende toezichtketen, waarin zowel het functioneren van de instelling als de doelbereiking van de keuring een plaats hebben.

Beschermingsniveau van de burger

Nagenoeg alle ministers gaven aan geen reden te hebben tot twijfel aan de kwaliteit van de onderzochte keuringen.

De minister van EZ was niet bekend met signalen van burgers of bedrijven dat er iets grondig mis zou zijn met de keuringen – en daarmee met de bescherming van de desbetreffende belangen van de burgers en bedrijven – die onder haar verantwoordelijkheid vallen. De minister wijst er nog op dat een enquête onder burgers en bedrijven die dit zou moeten uitwijzen geen deel uitmaakte van het Rekenkameronderzoek. De minister van VROM geeft aan geen aanleiding te hebben tot twijfel over de kwaliteit van de uitgevoerde keuringen. Ook de minister van LNV is deze mening toegedaan. De minister van VWS tenslotte merkt op dat het feit dat het toezicht niet geheel beantwoordt aan de eisen die de Rekenkamer stelt niet noodzakelijkerwijs impliceert dat de bescherming van de consument in het gedrang zou komen. Deze conclusie is volgens de minister van VWS te algemeen en te absoluut.

Minimumeisen toezichtketen

Een aantal ministers was van mening dat minimumeisen zoals door de Rekenkamer in het rapport gesteld niet in alle gevallen op alle keuringen van toepassing zijn.

De minister van EZ is van mening dat het Rekenkameronderzoek teveel voorbijgaat aan de pragmatiek die in het toezicht rondom keuringen wordt toegepast. Door het in veel gevallen hanteren van een piepsysteem is sprake van een efficiënte uitvoering en volgens de bewindsvrouw is het dan ook zeer de vraag of uitgebreidere systemen van informatievoorziening nuttig en nodig zijn. Tevens signaleert zij dat de grote verscheidenheid van keuringsstelsels door de Rekenkamer wordt onderkend, maar merkt daarbij tevens op dat de overheid niet overal voor verantwoordelijk is. De minister van V&W is van mening dat het pakket van normen dat de Rekenkamer heeft opgesteld niet zonder meer op iedere keuring toepasbaar is. Zij mist daarbij een onderscheid tussen «Toezicht op toezicht» en «Toezicht op keuring». Naar haar oordeel is er bij de APK-keuring sprake van geheel gescheiden trajecten. De minister is verder van oordeel dat het toezichtkader van de Rekenkamer veel verder gaat dan wat in de Wegenverkeerswet met het oog op het toezicht is vastgelegd. Zij mist daarbij node de afweging van kosten en baten. De minister van VROM is van oordeel dat met betrekking tot keuringen van tanks (BOOT) een bewuste keuze is gemaakt voor een wijze van toezicht waarbij op doelmatige wijze een redelijk niveau van bescherming van de burger kan worden verkregen. De minister van VWS verwijst naar de opmerking van de Rekenkamer dat voor het goed functioneren van het keuringsstelsel als geheel de afzonderlijke onderdelen en de wisselwerking tussen deze onderdelen uit het stelsel goed op elkaar afgestemd dienen te zijn. De te stellen eisen aan de verschillende onderdelen van het keuringsstelsel voor het waarborgen van een redelijk niveau van bescherming van de burger zullen dus over het algemeen onderling afhankelijk zijn.

Inzicht in kosten en tarieven

Een aantal ministers geeft aan het niet volledig eens te zijn met de aanbeveling van de Rekenkamer dat zij meer inzicht dienen te verkrijgen in de kosten en tarieven van de keuringen.

De minister van V&W geeft aan een uitgebreid marktonderzoek om de feitelijke verdeling en daarmee de totale kosten inzichtelijk te krijgen niet zinvol te achten, gezien de benodigde inspanningen. Het door de Rekenkamer noodzakelijk geachte inzicht in de door de keuringsinstellingen gehanteerde tarieven strookt naar de mening van de minister van VWS niet met de binnen de EU gehanteerde denkbeelden van een vrije keuringsmarkt waar vraag en aanbod van de aangewezen keuringsinstellingen het tarief bepalen. In dit model van volledige concurrentie van een EU-keuringsinstellingen dient volgens de minister de tariefbepaling vrij te zijn en geheel aan de deelnemers te worden overgelaten. Inzichten in die tariefstelling zijn derhalve voor de publieke verantwoordelijkheid niet relevant. Het zelfde geldt volgens de minister van VWS voor de inzichten in de maatschappelijke kosten die dergelijke EU-keuringen met zich meebrengen. De maatschappelijke kosten zijn volgens de minister met het EU-besluit een gegeven geworden. De minister van EZ is van mening dat het weinig nuttig is om meer inzichten in kosten en tarieven te gaan verzamelen rond keuringen. In veel gevallen is volgens haar al overgegaan naar keuringsstelsels waarin van concurrentie tussen keurders sprake is. Het verzamelen van bedoelde informatie zal volgens deze minister vooral leiden tot een toename van administratieve lasten. De minister merkt op dat zij uiteraard in die gevallen dat geen sprake is van concurrentiestelling wel kosten en tarieven van keurders zal bewaken.

De minister van EZ merkt op dat het overgangsproces van een situatie, waarin keuringen door de overheid zelf worden verricht, naar een situatie waarin keuringen door de private sector zelf en deels onder eigen verantwoordelijkheid onder toezicht van een accreditatie-organisatie worden gedaan, nog steeds niet ten einde is. In dit licht gezien acht de minister van EZ het niet erg opportuun om op dit moment een grote inventarisatie te starten van alle keuringen in Nederland. De minister van VROM echter neemt de aanbeveling van de Rekenkamer om een analyse van de wettelijke keuringen en de daarbij behorende toezichtstructuur uit te voeren over. Ook de minister van VWS was voornemens haar bestaande inzicht in de werking van de onder haar ministerie vallende wettelijke keuringen aan de hand van de checklist van de Rekenkamer te verbeteren.

7.3 Nawoord Rekenkamer

De Rekenkamer realiseert zich dat er binnen het veld van de wettelijke keuringen een enorme diversiteit is op alle niveaus. Dit verdient volgens haar op zichzelf geen negatieve beoordeling. Zij erkent dat ook uit haar onderzoek vooralsnog geen signalen zijn gekomen dat de resultaten van de keuringen onvoldoende zouden zijn. Wel wijst de Rekenkamer op het gevaar dat de ministers via hun niet sluitende toezichtketens signalen bij eventuele tekortkomingen in het keuringenveld niet of niet tijdig opvangen. Hierdoor zijn de ministers niet voldoende op de hoogte of het inzetten van wettelijke keuringen om een redelijk niveau van bescherming van de burger te realiseren het gewenste resultaat had. Hiervoor moeten de toezichtketens immers sluitend zijn.

De Rekenkamer is daarom van oordeel dat de toezichtsrelaties, hoe deze dan ook verder zijn vormgegeven, tenminste aan een aantal minimum-eisen dienen te voldoen. De Rekenkamer beoogt hiermee niet te bewerkstelligen dat bij alle wettelijke keuringen sprake zou moeten zijn van een tijdrovende detailbemoeyenis van de ministeries. Een sluitende toezichtketen betekent volgens de Rekenkamer echter wel dat op een systematische wijze invulling aan deze minimumeisen gegeven moet worden. De Rekenkamer onderschrijft de opvatting van de minister van VWS dat de afzonderlijke onderdelen uit het stelsel hierbij op elkaar aan moeten sluiten. Indien bij het inrichten van een bepaald wettelijk keuringsstelsel het voldoen aan alle minimumeisen in de praktijk zou leiden tot ondoelmatige verhoging van administratieve lasten, dan zal een expliciete afweging van risico's in het toezicht moeten plaatsvinden. Dit laatste heeft de Rekenkamer vooralsnog niet aangetroffen.

De Rekenkamer kan zich voorstellen dat in bepaalde gevallen kan worden gekozen voor een piepsysteem. Een goed werkend piepsysteem kan, naar het oordeel van de Rekenkamer, een onderdeel zijn van een sluitende toezichtketen, mits de verantwoordelijke minister zich periodiek vergewist van de werking daarvan.

In geval van concurrentie behoeft het inzicht van de minister in kosten en tarieven van wettelijke keuringen minder vergaand te zijn dan bij monopoliesituaties. Op hoofdlijnen is dit inzicht echter onontbeerlijk om een expliciete afweging te kunnen maken tussen het gewenste beschermingsniveau van de burger en de maatschappelijke kosten. Deze afweging is een onderdeel van de door de Rekenkamer bepleite doorlichting van wettelijke keuringen.

De Rekenkamer acht een rijksbrede doorlichting van wettelijke keuringen van groot belang omdat uit haar onderzoek bleek dat de toezichtketen bij

de tien door haar onderzochte keuringen niet altijd gesloten bleek te zijn. In haar ogen pleit de overgangssituatie in het keuringenveld die de minister van EZ signaleert niet tegen een dergelijke doorlichting, maar vormt zij juist een argument om de bestaande wettelijke keuringen opnieuw tegen het licht te houden. De inventarisatie die de Rekenkamer in het kader van haar onderzoek bij een zestal ministeries heeft gedaan is hiertoe een eerste aanzet.

Bij een dergelijke doorlichting zijn volgens de Rekenkamer de volgende stappen van belang:

- inventariseren welke wettelijke keuringen in het taken pakket van elk ministerie zijn opgenomen;
- vaststellen in hoeverre de minister voor deze keuringen verantwoordelijk moet zijn;
- kiezen voor een sluitende toezichtstructuur die aansluit bij de reikwijdte van de ministeriële verantwoordelijkheid.

Daarnaast ligt het voor de hand om bij een dergelijke doorlichting te leren van de ervaringen van toezichthoudende instanties buiten de overheid, die in het Rekenkameronderzoek relatief beter scoorden.

8 SPECIFIEKE PUNTEN MINISTERIES EN NAWOORD REKENKAMER

Een aantal ministeries plaatst naar aanleiding van de onderzoeksresultaten nog een aantal kanttekeningen die specifiek op desbetreffend ministerie van toepassing zijn. Per punt geeft de Rekenkamer een korte reactie.

8.1 Specifieke punten reacties

Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij

De minister van LNV merkt op dat de Algemene Inspectie Dienst (AID) als rijksinspectie vanwege haar rol en positie inderdaad geen toezichhoudende taken uitvoert. Slechts ten aanzien van een zeer beperkt aantal bedrijfsgenoten dat niet is aangesloten bij het Centraal Orgaan voor Kwaliteitsaangelegenheden in de Zuivel (COKZ), de Stichting Keur Alternatief voortgebrachte landbouwproducten (SKAL) of de Stichting Controlebureau voor Pluimvee, eieren en eiprodukten (CPE), heeft de AID volgens hem een controlerende taak.

Naar aanleiding van het onderzoek van de Rekenkamer «Zelfstandige Bestuursorganen en de ministeriële verantwoordelijkheid» is het Ministerie van LNV reeds bezig om het toezicht op instanties als het COKZ, SKAL en CPE verder te verbeteren. Hiertoe heeft de minister een aantal initiatieven genomen, waaronder het opzetten van het project «Herijking toezicht op ZBO-controle-instellingen» en is een eerste aanzet gedaan van het pilot-project «Jaarbrief COKZ 1998». Gelijktijdig is een project gestart gericht op de aanpassing van wet- en regelgeving met betrekking tot de controlerende instanties.

Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

De minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid merkt in de reactie nogmaals op dat het feit dat de Risico Inventarisatie en -Evaluatie op grond van de Arbeidsomstandighedenwet (RI&E) tijdens het onderzoek van de Rekenkamer is aangemerkt als keuring (van arbeidsomstandigheden) leidde tot verwarring over een aantal aspecten van dit instrument.

De minister van SZW merkt op dat de organisatie van het toezicht vanuit zijn ministerie anders dan bij andere ministeries centraal is ondergebracht in een directie Toezicht op het ministerie. Dit heeft volgens de minister vele voordelen in de zin van centralisatie van kennis en ervaring en leidt tot professionalisering van de toezichtstaken. Binnen de directie Toezicht worden toetsingskaders ontwikkeld, die de toetspunten en normen bevatten waaraan certificerende instellingen moeten voldoen. Voorts worden specifieke toezichtplannen voorbereid, waarin de opzet, inrichting en uitvoering van het toezicht op certificerende instellingen worden vastgelegd. De minister zal daarbij gebruik maken van de aanbevelingen en de checklist van de Rekenkamer.

Ministerie van Verkeer en Waterstaat

De minister van V&W merkt op dat de Wegenverkeerswet 1994 en het Vademecum, dat voor het ministerie en de toenmalige Rijksdienst voor het Wegverkeer (thans Centrum voor Voertuigtechniek en informatie RDW) bindend is, door het Ministerie als toetsingskader voor APK-werkzaamheden wordt gebruikt. Naar haar mening houdt het Ministerie van V&W zich aan deze regels en voldoet zij aan meer eisen dan in het rapport is geconcludeerd.

Het Ministerie van V&W werkt aan versterking van de uitvoering van de APK. Momenteel worden wijzigingen in de Wegenverkeerswet 1994, het Voertuigreglement en de APK Erkenningsregeling voor de Algemene Periodieke Keuring (APK) uitgewerkt. Daarnaast is het directoraat-generaal Personenvervoer, verantwoordelijk voor het beleid en toezicht aangaande de RDW en APK, met de RDW in gesprek over de nadere uitwerking van de toezichtsrelatie en bereidt het ministerie een evaluatie van positie en functioneren van de RDW als ZBO voor. Hiervoor zijn onafhankelijke deskundigen ingeschakeld. Het ministerie zal rekening houden met de conclusies van de Rekenkamer aangaande mogelijke verbeteringen van het toezicht.

Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport

De minister van VWS merkt op dat negen van de in totaal tien door de Rekenkamer onderzochte keuringen voortvloeien uit Europese regelgeving. Volgens de minister zal als gevolg van deze Europese Unie achtergrond een intensief toezicht op het functioneren van de keuringsinstellingen zelf verhoudingsgewijs minder effectief blijken dan een intensief toezicht op de keuringsresultaten van die instellingen door steekproefsgewijs producten in de markt te controleren. Immers, ingevolge de Europese regelgeving hebben producten die door keuringinstellingen in de overige EU-landen zijn gekeurd vrij toegang tot de Nederlandse markt.

De minister van VWS is van mening dat het bestaande inzicht in de werking van de door de Rekenkamer onderzochte en andere onder haar ministerie vallende wettelijke keuringen kan worden uitgebouwd en verbeterd.

8.2 Nawoord Rekenkamer

De Rekenkamer merkt op dat ook de specifieke reacties van de ministers alle betrekking hebben op de minimumeisen die de Rekenkamer stelt aan een toezichtketen in het keuringenveld.

De Rekenkamer constateert dat haar opmerking dat de AID haar controlerende taak ten aanzien van de niet-aangesloten bedrijfsorganisaties vrijwel niet uitvoerende, niet door de minister wordt weersproken en meent dat sprake is van verwarring rondom het begrip toezicht.

De Rekenkamer erkent dat de RI&E geen keuring in de «traditionele» zin van het woord is, maar beschouwt ook de RI&E als keuring in de zin van een waarborg dat het gekeurde object (in casu de arbeidsomstandigheden) aan een aantal voorwaarden voldoet. Bij de RI&E is de waarborgfunctie zo ingericht, dat sprake is van een zelfkeuring met de verplichte betrokkenheid van een deskundige derde. De basiseisen zoals gesteld in het onderzoek van de Rekenkamer gelden derhalve ook voor de RI&E.

De Rekenkamer trof in het kader van het APK-keuringssysteem tijdens haar onderzoek geen sluitende toezichtketen aan. De eis van sluitendheid van de toezichtketen beschouwt de Rekenkamer als onafhankelijk van de reikwijdte van de ministeriële verantwoordelijkheid.

Ook tegen de Europese Unie achtergrond blijft de minister verantwoordelijk voor het functioneren van de Nederlandse keuringinstellingen en heeft de minister informatie hieromtrent nodig om te komen tot een oordeel over het beschermingsniveau voor de (Europese) burger en voor eventueel noodzakelijke bijsturing. Het is uiteraard van belang ook het omgekeerde beeld in de beoordeling te betrekken: door Nederlandse instanties gekeurde producten hebben vrij toegang tot de gehele EU-markt. De Rekenkamer benadrukt dan ook hier dat de ministers moeten zorgen dat een toezichtstructuur wordt gekozen die een sluitend

toezicht waarborgt en die aansluit bij de gekozen reikwijdte van de ministeriële verantwoordelijkheid.

Tot slot is de Rekenkamer uiteraard verheugd over de door de ministers aangekondigde verbeteracties met het oog op de inrichting van de toezichtketens in het keuringenveld.

LIJST VAN AFKORTINGEN

| | |
|-------|--|
| AI | Arbeidsinspectie |
| AID | Algemene Inspectiedienst |
| APK | Algemene Periodieke Keuring |
| Arbo | (casus) arbeidsomstandigheden |
| CPE | Stichting Controlebureau voor Pluimvee, Eieren en Eiproducten |
| COKZ | Centraal Orgaan voor Kwaliteitsaangelegenheden in de Zuivel |
| ECD | Economische Controledienst |
| EG | Europese Gemeenschap |
| EU | Europese Unie |
| EZ | Economische Zaken (Ministerie van) IGB Inspectie Gezondheidsbescherming (Keuringsdienst van Waren), sinds 1-9-1998: Inspectie Gezondheidsbescherming, Waren en Veterinaire Zaken |
| IGZ | Inspectie Gezondheidszorg |
| IMH | Inspectie Milieuhygiëne |
| ISO | International Organisation for Standardization |
| KCB | Vereniging Kwaliteitscontrolebureau voor Groenten en Fruit |
| KEMA | NV KEMA/Stichting TNO |
| KIWA | Kiwa NV |
| LNV | Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (Ministerie van) |
| MCS | Melkcontrolestation |
| MDW | Marktwerking, deregulering en wetgevingskwaliteit |
| NAK | Stichting Nederlandse Algemene Keuringsdienst voor Zaaizaad en Pootgoed van Landbouwgewassen |
| NAK-B | Stichting Nederlandse Algemene Keuringsdienst voor Bloemisterij en Boomkwekerijgewassen |
| NAK-G | Stichting Nederlandse Algemene Keuringsdienst voor Groenten Bloemzaden |
| NMI | Nederlands Meetinstituut |
| OM | Openbaar Ministerie |
| PD | Plantenziektenkundige Dienst van het Ministerie van LNV |
| RDR | Rijksdienst voor Radiocommunicatie |
| RDW | RDW Centrum voor voertuigtechniek en informatie |
| RIVM | Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu |
| RLD | Rijksluchtvaartdienst |
| RVA | Raad voor Accreditatie |
| RVV | Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees |
| RWS | Rijkswaterstaat |
| SI | Scheepvaartinspectie |
| Skal | Stichting Keur Alternatief voortgebrachte Landbouwproducten |
| SodM | Staatstoezicht op de Mijnen |
| STV | Staatstoezicht op de Volkshuisvesting |
| SZW | Sociale Zaken en Werkgelegenheid (Ministerie van) |
| TNO | Nederlandse organisatie voor toegepast natuurwetenschappelijk onderzoek |
| V&W | Verkeer en Waterstaat (Ministerie van) |
| VI | Veterinaire Inspectie van de Volksgezondheid van het Staatstoezicht op de Volksgezondheid |
| VROM | Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (Ministerie van) |
| VWS | Volksgezondheid, Welzijn en Sport (Ministerie van) |

Inleiding

In zijn algemeenheid moet de minister die voor een wettelijke keuring verantwoordelijk is weten of het inzetten van die keuring het gewenste resultaat heeft. Hiervoor moet hij informatie verzamelen en beoordelen. Als het gewenste resultaat niet wordt bereikt, moet de minister bijsturen. Om dit te realiseren is er sprake van:

- toezichthouders die de keuringsresultaten controleren (controlerende instanties);
- toezichthouders die letten op de competentie van instellingen buiten de overheid die op basis van wet- en regelgeving onderdeel uitmaken van het keuringsstelsel (keurders, toezichthouders, controleurs, adviseurs).

Voor het goed functioneren van het keuringsstelsel als geheel dienen deze onderdelen en de wisselwerking tussen deze onderdelen goed op elkaar afgestemd te zijn. Zo kan een minder intensieve controle op de resultaten van de keuringen gedeeltelijk worden gecompenseerd door een meer intensief toezicht op de keurders.

De wisselwerking tussen toezichthouders laat onverlet dat aan controlerende instanties eisen worden gesteld:

- de controlerende instantie moet inzicht hebben in het keuringenveld;
- de controlerende instantie voert controles uit die voldoende moeten zijn om de risico's af te dekken dat objecten ten onrechte niet worden gekeurd (volledigheid) of ten onrechte worden goedgekeurd of gekeurd door een keurder die daartoe niet (meer) is bevoegd (juistheid);
- de controlerende instantie beschikt over voldoende sturingsmogelijkheden om correcties aan te brengen;
- de controlerende instantie waarborgt de kwaliteit van de controles en de kwaliteit, eenduidigheid en volledigheid van de opgelegde maatregelen en sancties;
- de controlerende instantie waarborgt de integriteit van haar medewerkers.

Voor toezichthouders die op de competentie van keurders en andere instellingen buiten de overheid letten geldt:

- de toezichthouder moet inzicht hebben in het veld waarop hij toezicht houdt;
- de toezichthouder moet criteria stellen aan de (kandidaat)-instellingen;
- de toezichthouder beoordeelt relevante informatie om na te gaan of (kandidaat)-instellingen aan de criteria voldoen;
- de toezichthouder beschikt over voldoende sturingsmogelijkheden om correcties aan te brengen;
- de toezichthouder waarborgt de kwaliteit van de controles en de kwaliteit, eenduidigheid en volledigheid van de opgelegde maatregelen en sancties.

Om te weten of het inzetten van de wettelijke keuring het gewenste resultaat heeft moet voor de minister aan twee voorwaarden zijn voldaan:

- de minister moet over relevante, actuele en betrouwbare informatie beschikken over de kwaliteit, de activiteiten en de uitkomsten van de wettelijke taakuitoefening door de keurders en andere actoren *binnen* en *buiten* de overheid;
- de minister dient de informatie in haar onderlinge samenhang te beoordelen op een ordelijke en controleerbare wijze, zodat hij weet of het resultaat dat hij met de wettelijke keuring beoogt is gerealiseerd.

De minister hoeft voor informatie over de resultaten van de keuring niet uitsluitend te steunen op de toezichthouders; informatie kan ook worden verkregen via (extern uitgevoerde) evaluaties.

Voor haar onderzoek heeft de Rekenkamer het bovenstaande kader nader uitgewerkt. Hierbij heeft zij gebruik gemaakt van de criteria van de Organization for Standardization (ISO), de wetten waaronder de onderzochte keuringen vallen, vigerende bestuurskundige theorieën, nota's van het Ministerie van Economische Zaken¹, de rapportage van de werkgroep Certificering in het kader van de operatie Marktwerving, Deregulering en Wetgevingskwaliteit (MDW) van februari 1996 en eerdere Rekenkameronderzoeken².

De uitwerking resulteerde in het normenkader dat hieronder is weergegeven. Dit kader kan dienen als handreiking om na te gaan of de gekozen toezichtsstructuur sluitend is en overeenkomt met de gekozen reikwijdte van de ministeriële verantwoordelijkheid. De checklist behandelt achtereenvolgens de controle op de resultaten van de keuring, het toezicht op de competentie van instellingen buiten de overheid en de invulling van de ministeriële verantwoordelijkheid.

Controle op resultaten keuringen

De controlerende instantie moet voor de aansturing van haar activiteiten beschikken over actuele informatie die een indicatie geeft van de volledigheid en juistheid van de keuringen.

Dit inzicht kan worden verkregen door informatie over *de omvang van het te handhaven veld* (aantal te keuren objecten, aantal gekeurde objecten en aantal producenten), *de keuringen* (aantal keurders, aantal uitgevoerde keuringen en keuringsresultaten), *klachten* en *ongevallen*.

De controlerende instantie moet goed gefundeerde controles uitvoeren.

Dit kan worden gewaarborgd door *een jaarlijkse schriftelijk vastgelegde planning, gebaseerd op informatie over risico's, een vergelijking van de planning met de realisatie, het vastleggen van de resultaten hiervan en een toelichting van eventuele afwijkingen.*

De controlerende instantie moet de kwaliteit van de controles waarborgen.

Dit kan worden gerealiseerd door *controlevoorschriften, waarin duidelijk van elkaar afgebakende fasen* (informatieverzameling, toetsing en oordeelsvorming), *waarin aandacht voor bepaalde onderdelen* (wettelijk kader, te toetsen normen, te verrichten handelingen, controlemethode, oordeelsvorming, vastlegging waarnemingen, vastlegging oordeelsvorming en tijdsbeslag), *(interne) audits of reviews op de controlewerkzaamheden.*

De controlerende instantie moet beschikken over maatregelen om de integriteit van haar medewerkers te waarborgen.

Maatregelen om de integriteit te waarborgen zijn *functieroulatie, algemene gedragsregels, zorgvuldige selectieprocedure en een vertrouwenspersoon, een frauderichtlijn, regels voor nevenfuncties en een richtlijn voor het aannemen van geschenken.*

De controlerende instantie moet beschikken over sturingsmogelijkheden (maatregelen en sancties) om correcties aan te brengen als blijkt dat de keuringsobjecten niet langer aan de wettelijke criteria voldoen.

¹ Bijvoorbeeld: Normen, certificaten en open grenzen, Ministerie van Economische Zaken (Tweede Kamer, vergaderjaar 1994–1995, 21 670, nr. 8).

² Deel III van het Verslag 1994: «Zelfstandige bestuursorganen en ministeriële verantwoordelijkheid» en de rapporten «Keuring van vleeskalveren» (Tweede Kamer, vergaderjaar 1997–1998, 23 685, nrs. 1–2) en «Toezicht op uitvoering publieke taken» (Tweede Kamer, vergaderjaar 1997–1998, 25 956, nrs. 1–2).

Sturingsmogelijkheden zijn *licht sturende maatregelen* (zoals het opleggen van een boete of verbaliseren) en *correctieve maatregelen* (zoals strafvervolgning).

De controlerende instantie moet de kwaliteit, eenduidigheid en volledigheid van de opgelegde maatregelen en sancties waarborgen.

Dit kan worden gerealiseerd door *voorschriften, waarin aandacht voor bepaalde onderdelen* (normenkader voor oplegging maatregelen en sancties, normenkader voor doorgeven overtreding aan OM en/of tuchtgerecht, vastleggen opgelegde maatregelen en sancties, follow-up activiteiten, vastlegging follow-up, terugkoppeling met om, gehanteerde gedoogbeleid) en *(interne) audits of reviews op de uitvoering van maatregelen en sancties*.

Toezicht op competentie keurings- en overige instellingen buiten de overheid

De toezichthouder moet voor de aansturing van haar activiteiten beschikken over voldoende informatie over het veld waarop hij toezicht houdt.

Dit inzicht kan worden verkregen door informatie over *het aantal instellingen waarop toezicht is, de omvang van de instellingen* (aantal personeelsleden en/of inkomsten) en *het aantal uitgevoerde wettelijke keuringen/controles*.

Om de competentie van de te erkennen instelling te waarborgen moet de toezichthouder criteria stellen aan de (kandidaat)instelling.

Deze criteria betreffen *onafhankelijkheid van de instelling, aandacht voor de integriteit van de medewerkers*, (zoals gedragsregels en -codes, meldingsrichtlijnen, sancties, vertrouwenspersoon, functieroulatie), *deskundigheid van organisatie en personeel* (bekwaamheid, opleiding, ervaring), *administratie* (registratie, vastlegging en bewaring van de uitvoering van processen, toegepaste procedures en uitkomsten en de betrouwbaarheid daarvan) en *functioneren* (zoals kwaliteitshandboek, interne en/of externe audits en periodieke beoordeling, klachtenprocedures, bezwaar- en beroepsprocedures).

De toezichthouder moet zowel vóór als na erkenning over voldoende en betrouwbare informatie beschikken en deze beoordelen om na te gaan of de (kandidaat)instelling (nog) voldoet aan de criteria.

Daarbij is van belang dat *de informatie aansluit op de criteria, de betrouwbaarheid van de informatie wordt nagegaan* (door schriftelijke bewijsstukken, eigen onderzoek ter plaatse zoals audits of examens of verklaringen van betrouwbaarheid door een onafhankelijke derde zoals de RVA) en *de informatie na erkenning tweemaal wordt geactualiseerd*.

De toezichthouder moet de kwaliteit van de informatieverzameling en beoordeling waarborgen.

Dit kan worden gerealiseerd door *beoordelingsprocedures, waarin eenduidige beoordelingscriteria* en *(interne) audits of reviews op de beoordelingwerkzaamheden*.

De toezichthouder moet beschikken over sturingsmogelijkheden (maatregelen en sancties) om correcties aan te brengen als blijkt dat de keurders of overige instellingen niet langer aan de wettelijke criteria voldoen.

Sturingsmogelijkheden zijn *preventieve sturingsinstrumenten* (erkenning, aanwijzing of waarschuwing) en *correctieve sturingsinstrumenten* (intrekken van de erkenning).

De toezichthouder moet de kwaliteit, eenduidigheid en volledigheid van de opgelegde maatregelen en sancties waarborgen.

Dit kan worden gerealiseerd door *voorschriften, waarin eenduidige beoordelingscriteria en (interne) audits of reviews op de uitvoering van maatregelen en sancties.*

Invulling ministeriële verantwoordelijkheid

De minister moet inzicht hebben in het keuringenveld door jaarlijks actuele informatie te verzamelen over de keuringen.

Dit inzicht kan worden verkregen door informatie over *het aantal te keuren objecten, het aantal keurders en hun omvang en de keuringsactiviteiten* (aantal uitgevoerde keuringen, aantal – of percentages – goed- en afgekeurde objecten en voorkomende knelpunten).

De minister moet inzicht hebben in de controle op keuringsresultaten door hierover jaarlijks actuele informatie te verzamelen.

Dit inzicht kan worden verkregen door informatie over *de kwaliteit van controlewerkzaamheden, de activiteiten van de controlerende instantie* (uitgevoerde controles) en *de uitkomsten van de controles en maatregelen en sancties* (resultaten uitgevoerde, aard en aantal geconstateerde overtredingen, aard en aantal van de opgelegde maatregelen en sancties).

De minister moet inzicht hebben in het toezicht op keurders en overige instellingen door hierover jaarlijks actuele informatie te verzamelen.

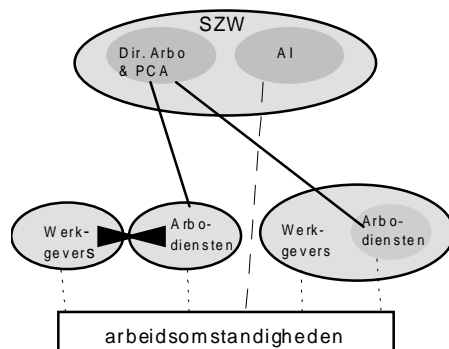
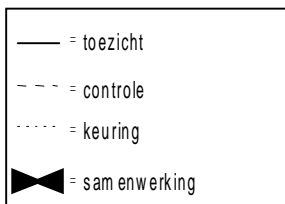
Dit inzicht kan worden verkregen door informatie over *de kwaliteit van het toezicht, de activiteiten van de toezichthouder* (informatieverzameling en -beoordeling) en *de uitkomsten van het toezicht* (aard en aantal afwijzingen van verzoeken om erkenning, aard en aantal van geconstateerde overtredingen, aard en aantal van de ingezette sturingsinstrumenten).

De minister moet betrokken zijn bij de kosten en tarieven van keuringen.

Deze betrokkenheid moet blijken uit *de vaststelling van tarieven bij keuringen met één keuringsinstelling of toezichthouder, inzicht in de maatschappelijke kosten van de keuring en inzicht in de tarieven die de keurder of toezichthouder aan de opdrachtgever in rekening brengt.*

De informatie over het keuringenveld, de controle op de keuringsresultaten, het toezicht op instellingen en het inzicht in kosten en tarieven dient jaarlijks op één centraal punt op het ministerie te worden verzameld en integraal te worden beoordeeld.

Arbomsomstandigheden

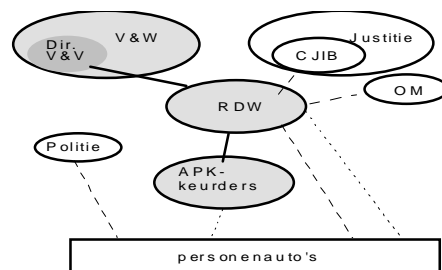


De keuring van arbomsomstandigheden is in 1994 ingevoerd en heeft tot doel dat werkgevers alle arbeidsrisico's in beeld brengen en beoordelen. Het aantal werkgevers werd in 1997 geschat op 250 000. Bij de uitvoering van de keuring is de werkgever wettelijk verplicht een interne of externe arbodienst in te schakelen.

Medio 1997 waren er totaal ca. 90 arbodiensten. Ze werden erkend door het Ministerie van SZW.

De controle op de keuringsresultaten was in handen van de AI.

Auto's



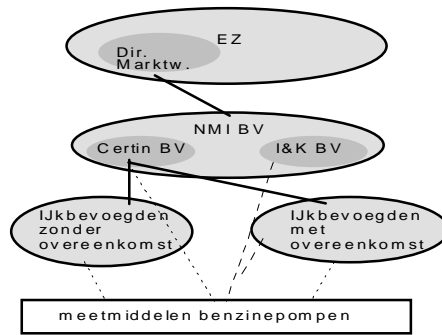
De keuring van personenauto's heeft als doel het verhogen van de voertuigveiligheid en het beperken van de uitstoot van schadelijke uitlaatgassen. Het keuringssysteem bestaat uit een toelatingskeuring van voertuigtypen of individuele voertuigen en uit een (jaarlijkse) keuring voor elke auto ouder dan drie jaar (APK).

De toelatingskeuring werd door de RDW verricht, de APK-keuring in de meeste gevallen door erkende garagebedrijven, waarvan er ruim 9000 zijn.

Het Ministerie van V&W houdt toezicht op de RDW en de RDW op de APK-keurders.

De controle op de keuringsresultaten was deels in handen van de RDW en deels in handen van Justitie Het Openbaar Ministerie (OM) stuurt de controle op de *volledigheid* aan, de RDW voert de controle-activiteiten uit en het Centraal Justitiepaleis Incassobureau van het Ministerie van Justitie verzorgt de sancties. De controle op de *juistheid* van de keuringen werd geheel door de RDW uitgevoerd.

Benzinepompen



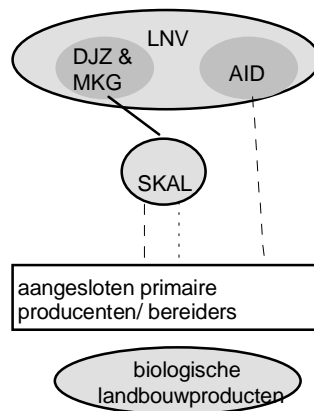
De keuring van benzinepompen heeft als doel het waarborgen van voldoende betrouwbare meetinstallaties van benzinepompen voor het handelsverkeer. Het keuringssysteem bestaat uit een typekeuring en vóór ingebruikname of na onderhoud een toelatingskeuring.

De typekeuringen werden uitgevoerd door NMI/Certin BV, de toelatingskeuringen door NMI/Certin BV of door een zogenoemde ijkbevoegde, die door NMI/Certin BV moest zijn erkend. Er waren in 1997 zo'n 30 erkende ijkbevoegden.

De driejaarlijkse controle op de keuringsresultaten was in handen van NMI/I&K BV (sinds 1998 Verispect BV). Daarbij werd deels samengewerkt met ijkbevoegden waarvoor een samenwerkingsovereenkomst was afgesloten.

Het Ministerie van EZ hield toezicht op NMI BV.

Biologische landbouwproducten



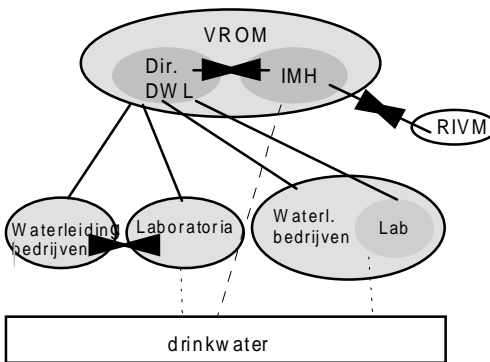
Het belangrijkste doel van de keuring van biologische landbouwproducten is de consument te garanderen dat landbouwproducten die als biologische landbouwproducten worden verhandeld dit ook zijn. Het achterliggende doel is de bevordering van de afzet van producenten en het verbeteren van hun concurrentiepositie.

Bedrijven die biologische landbouwproducten op de markt willen brengen moesten zich aansluiten bij Skal, die de productiemethoden en producten keurt.

De controle op keuringsresultaten gebeurt door Skal. Daarnaast heeft de AID hier een taak m.n. voor producten die buiten Skal om op de markt worden gebracht.

Het Ministerie van LNV hield toezicht op Skal.

Drinkwater

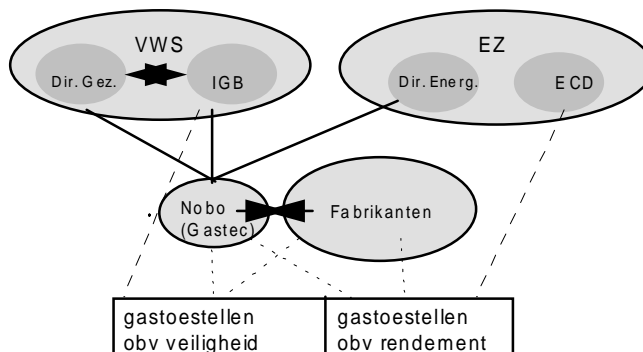


Het doel van de keuring van drinkwater is de bescherming van de gezondheid van de consument.

De meeste keuringen werden uitgevoerd onder de verantwoordelijkheid van de waterleidingbedrijven door een intern waterleidinglaboratorium. In 1997 waren er in totaal 20 drinkwaterlaboratoria in Nederland. De controle op de keuringsresultaten was in handen van de IMH, die daarbij gebruik maakte van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieuhygiëne (RIVM).

Het Ministerie van VROM hield in samenwerking met het IMH toezicht op de interne en externe laboratoria.

Gastoestellen



Noot: Buitenlandse keurders zijn buiten beschouwing gelaten.

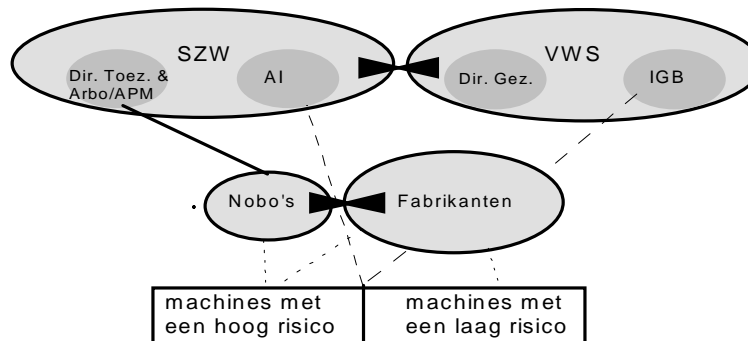
Het doel van de keuring is te waarborgen dat alle verhandelde gastoestellen en toebehoren zonder technische handelsbelemmeringen voldoen aan producteisen van veiligheid en doelmatig gebruik van energie. De «nieuwe-aanpakrichtlijn» van de EU voor gastoestellen is in 1992 in de nationale wet- en regelgeving geïmplementeerd.

Het keuringssysteem bestaat uit een typekeuring en uit een keuring van het productiesysteem. De keuringen werden uitgevoerd door of onder controle van erkende keuringsinstellingen. In Nederland was in 1997 één keuringsinstelling (Gastec), in Europa 20.

De controle op de keuringsresultaten was deels in handen van de IGB (veiligheidseisen) en deels in die van de ECD (rendementseisen). De IGB (sinds 1998 Inspectie W&V) maakte voor de controle gebruik van de faciliteiten van Gastec.

De Ministeries van EZ en VWS moesten toezicht houden op Gastec.

Machines



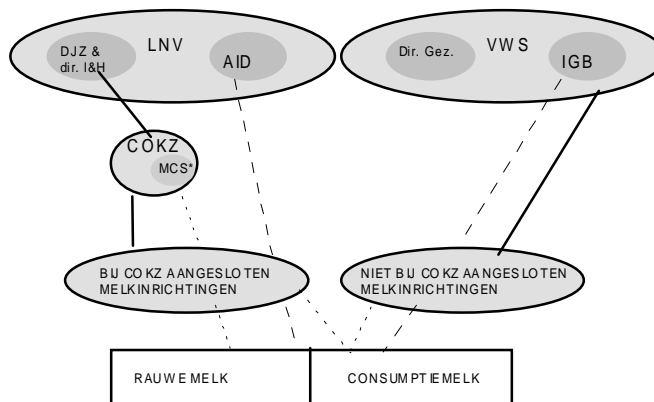
Noot: Buitenlandse keurders zijn buiten beschouwing gelaten.

Het doel van de keuring is te waarborgen dat alle verhandelde machines voldoen aan de producteisen van veiligheid en gezondheid van personen, huisdieren of goederen. De «nieuwe-aanpakrichtlijn» van de EU voor machines zijn in 1993 in de nationale wet- en regelgeving geïmplementeerd.

Voor machines met een relatief laag risico (ca. 94%) mocht de fabrikant de keuring zelf uitvoeren. De andere machines moesten tevens door een erkende instelling worden gekeurd. Het Ministerie van SZW erkende – ook namens VWS – de keuringsinstellingen in Nederland. In 1997 waren dat er zes. Het aantal fabrikanten in Nederland dat zelf mocht keuren werd in 1997 geschat op ongeveer 1400.

De controle op de keuringsresultaten was voor machines in arbeidsomstandigheden in handen van de AI en voor de andere machines in handen van de IGB (sinds 1998 Inspectie W&V).

Melk



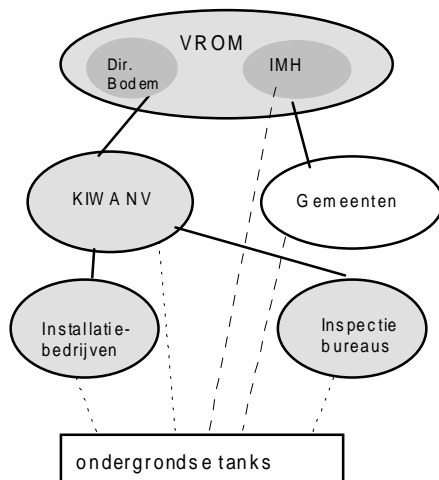
Noot: Het MCC is erkend door het COKZ en zal op termijn opgaan in het COKZ.

De keuring van melk heeft ten doel om enerzijds een minimumkwaliteit en -samenstelling van melk (rauwe en consumptiemelk) te garanderen en anderzijds de prijs voor de boer te kunnen bepalen.

De rauwe melk wordt gekeurd door het erkende Melkcontrolestation (MCS), de consumptiemelk door de erkende melkbehandelings- en verwerkingsinrichtingen zelf. In 1997 waren er rond de 1000 van dergelijke

instellingen. Melkbehandelings- en melkverwerkingsinrichtingen waren verplicht zich bij het COKZ aan te sluiten, melkproducenten (boeren) die de melk direct aan een dergelijke inrichting afleverden niet. Het COKZ erkende de melkbehandelings- en melkverwerkingsinrichtingen en het MCS, de IGB (sinds 1998 Inspectie W&V) de boeren. De IGB moest de keuringsresultaten voor consumptiemelk controleren en de AID die voor rauwe melk. Het COKZ controleerde de keuringen uitgevoerd door het MCS. Het COKZ was erkend door het Ministerie van LNV.

Ondergrondse tanks

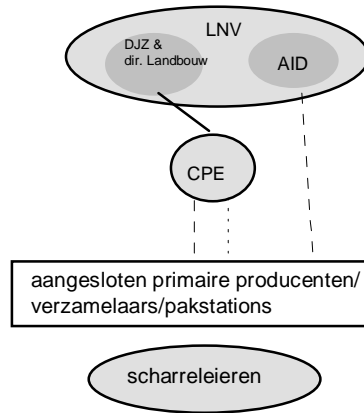


Het doel van de keuring van ondergrondse tanks is het voorkomen van verontreiniging van de bodem door aardolieproducten. Het keurings-systeem bestaat uit een keuring van het productieproces, de keuring van de geïnstalleerde tank en de (jaarlijkse) herkeuring. De productieprocessen worden door KIWA gekeurd en de geïnstalleerde tanks door erkende tankinstallateurs. De meeste herkeuringen werden door KIWA verricht, de overige door erkende inspectiebureaus.

De controle op de resultaten van de keuring lag bij de gemeenten. Het toezicht op de uitvoering van het milieubeleid door de gemeenten berust bij de IMH.

Het toezicht op KIWA was in handen van het Ministerie van VROM, terwijl KIWA in 1997 zo'n 33 tankinstallateurs en 5 inspectiebureaus had erkend.

Scharreleieren



Het belangrijkste doel van de keuring van scharreleieren is de consument te garanderen dat eieren die als scharreleieren worden verhandeld dit ook zijn. Het achterliggende doel is de bevordering van de afzet van producenten en het verbeteren van hun concurrentiepositie.

Producenten, verzamelaars en pakstations die scharreleieren op de markt willen brengen zijn verplicht zich aan te sluiten bij de CPE, die de hokken van de scharrelkippen keurt.

De controle op de keuringsresultaten is deels in handen van de CPE, die bij verzamelaars en pakstations van scharreleieren op herkomst controleert. Daarnaast heeft de AID hier een taak m.n. voor eieren die buiten de CPE om op de markt worden gebracht.

De CPE was erkend door het Ministerie van LNV.

BIJLAGE 4
INVENTARISATIE VAN 27 WETTEN DIE KEURINGEN VOORSCHRIJVEN

| Ministerie | Wet | object-categorie | object | soort keuring | EU | | Keurders in Nederland | | Toezichthouders buiten overheid | | | Inspecties | | | |
|--|---------------------------------|----------------------------|-----------------------------------|---------------|----------------|---------------|-----------------------|----------------------|---------------------------------|------------|------------------------|-------------------------|--------|----------------------|-----------|
| | | | | | EG-regelgeving | Nieuwe aanpak | aantal | afstand tot overheid | aantal | naam | accreditatie verplicht | erken-nende bevoegdheid | aantal | afstand tot overheid | naam |
| EZ | Ijkwet | meet-middelen | benzine-pompen | type | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 3 | Verispect |
| | | | | toelating | ja | nee | 31 | 2, 3 | 1 | NMI Certin | nee | ja | 1 | 3 | Verispect |
| | | | | gebruik | ja | nee | 31 | 2, 3 | 1 | NMI Certin | nee | ja | 1 | 3 | Verispect |
| | | | vloeistof-meetinstallaties | type | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 3 | Verispect |
| | | | | toelating | ja | nee | 7 | 2, 3 | 1 | NMI Certin | nee | ja | 1 | 3 | Verispect |
| | | | | taxameters | type | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 3 |
| | | | toelating | | ja | nee | 2 | 2, 3 | 1 | NMI Certin | nee | ja | 1 | 3 | Verispect |
| | | | gebruik | | ja | nee | 2 | 2, 3 | 1 | NMI Certin | nee | ja | 1 | 3 | Verispect |
| | | | niet-automatische weeg-werktuigen | type | ja | ja | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 3 | Verispect |
| | | | | toelating | ja | ja | 17 | 2, 3 | 1 | NMI Certin | nee | ja | 1 | 3 | Verispect |
| EZ | Wet Energiebesparing Toestellen | toestellen en installaties | gastoestellen | type | ja | ja | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | ECD |
| | | | | toelating | ja | ja | onbekend | 4 | 1 | Gastec | nee | nee | 1 | 1 | ECD |
| | | | CV-ketels | type | ja | ja | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | ECD |
| EZ | Mijnwet Continentaal Plat | elektrische installaties | elektrische installaties | toelating | ja | ja | onbekend | 4 | 1 | Gastec | nee | nee | 1 | 1 | ECD |
| | | | | type | ja | ja | 0 | n.v.t. | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | SodM |
| | | | helikopter-dekken | toelating | ja | ja | 0 | n.v.t. | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | SodM |
| | | | | toelating | nee | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | SodM/RLD |
| | | | mijnbouw-installaties | gebruik | nee | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 2 | 1 | SodM/RLD |
| | | | | toelating | ja | ja | 6 | 3 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 2 | 1 | SodM |
| | | | pijpleidingen | gebruik | ja | ja | 6 | 3 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | SodM |
| | | | | toelating | nee | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | SodM |
| werktuigen veiligheid- en gezondheidszorg-systemen | gebruik | nee | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | SodM | | | |
| | gebruik | ja | ja | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | SodM | | | |
| werktuigen veiligheid- en gezondheidszorg-systemen | gebruik | ja | ja | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | SodM | | | |
| | gebruik | nee | nee | onbekend | 4 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | SodM | | | |

| Mini-sterie | Wet | object-categorie | object | soort keuring | EU | Keurders in Nederland | | | Toezichthouders buiten overheid | | | Inspecties | | | | | | | | | | | | | | |
|-------------|---|------------------------|--|------------------------------|-----------|-----------------------|----------------------|--------|---------------------------------|-----------------------|--------------------------|------------|----------------------|--------------|---------------------------------------|-----------|-----|-----|--------|--------|--------|--------|-----------------------------------|---------------|--------------|----------------|
| | | | | | | aantal | afstand tot overheid | aantal | naam | accreditatieverplicht | erken-nende bevoegd-heid | aantal | afstand tot overheid | naam | | | | | | | | | | | | |
| LNV | Gezondheids- en welzijns- wet voor dieren | dierlijke pro- ducten | dierlijke pro- ducten tbv import en export | toelating | ja | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | 3 | 1 | AID, RVV, VI | | | | | | | | | | | | |
| | | | | | | | | | | | | | | | levende dieren en levende pro- ducten | toelating | ja | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | 3 | 1 | AID, RVV, VI |
| | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | |
| | | embryo's | handelszaken | toelating | ja | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | 3 | 1 | AID, RVV, VI | | | | | | | | | | | | |
| | | | | | | | | | | | | | | | toelating | ja | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | 3 | 1 | AID, RVV, VI | |
| | | inrichtingen | veevoer- tuigen | toelating | ja | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | 3 | 1 | AID, RVV, VI | | | | | | | | | | | | |
| | | | | | | | | | | | | | | | toelating | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | 3 | 1 | AID, RVV, VI | | |
| | | LNV | Landbouw- kwaliteitswet | veevoer- landbouw- producten | toelating | ja | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | 3 | 1,3 | AID, IGB, KCB | | | | | | | | | | | |
| | | | | | | | | | | | | | | | | toelating | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | 3 | 1,3 | AID, IGB, SKAL |
| | | | | | | | | | | | | | | | | toelating | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | 3 | 1,3 | AID, IGB, SKAL |
| toelating | nee | | | | | | | | | | | | | | | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | 3 | 1,3 | AID, IGB, BKD | | | |
| toelating | nee | | | | | | | | | | | | | | | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | 3 | 1,3 | AID, IGB, st. Ned. vleesw. contr. | | | |
| LNV | Diergenees- middelenwet | dier- geneesmid- delen | toelating | ja | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | 3 | 1 | AID, VI, RVV | | | | | | | | | | | | | |
| | | | | | | | | | | | | | | toelating | ja | nee | 1 | 4 | 1 | COKZ | 3 | 1,3 | AID, IGB, COKZ | | | |
| | | | | | | | | | | | | | | toelating | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | 3 | 1,3 | AID, IGB, CPE | | |

| Ministerie | Wet | object-categorie | object | soort keuring | EU | Nieuwe aanpak | Keurders in Nederland | afstand tot overheid | Toezichthouders buiten overheid | Inspecties | | | |
|------------|----------------------------------|-------------------------|---|---------------|----------------|---------------|-----------------------|----------------------|---------------------------------|------------|-------------------------|----------------------|----------------|
| | | | | | EG-regelgeving | aantal | aantal | afstand tot overheid | aantal | aantal | erken-nende bevoegdheid | afstand tot overheid | naam |
| | | | | toelating | ja | nee | onbekend | 4 | 0 | 3 | nee | 1 | AID, VI, RVV |
| | | | biologische diagnostica, sera, entstoffen | toelating | ja | nee | 1 | 1 | 0 | 3 | nee | 1 | AID, VI, RVV |
| | | | gemedicineerde voeders | toelating | ja | nee | onbekend | 4 | 1 | 1 | nee | 1 | AID, VI, RVV |
| LNV | Zaai- en plantgoedwet | gewassen | boomkwekerij-gewassen groente- en bloemgewassen landbouwge-wassen | toelating | nee | nee | 1 | 2 | 0 | 3 | nee | 1,3 | AID, PD, NAK-B |
| LNV | Bestrijdings-middelenwet 1962 | bestrijdings-middelen | gewassen landbouwge-wassen | toelating | nee | nee | 1 | 2 | 0 | 3 | nee | 1,3 | AID, PD, NAK-G |
| LNV | Veewet | vee (op veemarkt) vlees | vers vlees voor uitvoer vlees en vlees- producten voor in- en doorvoer produktie-systeem vlees- producten | toelating | nee | nee | onbekend | 1 | 0 | 2 | nee | 1 | AID, VI |
| | | | vers vlees voor uitvoer vlees en vlees- producten voor in- en doorvoer produktie-systeem vlees- producten | toelating | ja | nee | 1 | 1 | 0 | 2 | nee | 1 | AID, VI |
| | | | vers vlees voor uitvoer vlees en vlees- producten voor in- en doorvoer produktie-systeem vlees- producten | toelating | nee | nee | 1 | 1 | 0 | 2 | nee | 1 | AID, VI |
| | | | vers vlees voor uitvoer vlees en vlees- producten voor in- en doorvoer produktie-systeem vlees- producten | gebruik | ja | nee | onbekend | 4 | 0 | 2 | nee | 1 | AID, VI |
| SZW | Wet op de gevaarlijke werktuigen | gevaarlijke werktuigen | machines | type | ja | ja | 4000, 6 | 4, 2 | 0 | 1 | nee, ja | 1 | AI |
| | | | druk-van eenvoudige vorm | type | ja | ja | vele, 4 | 4, 2 | 0 | 1 | nee | 1 | AI |
| | | | persoonlijke beschermings-middelen | toelating | ja | ja | vele, 4 | 4, 2 | 0 | 1 | nee | 1 | AI |
| | | | persoonlijke beschermings-middelen | type | ja | ja | vele, 1 | 4, 2 | 0 | 1 | nee | 1 | AI |

| Mini-sterie | Wet | object-categorie | object | soort keuring | EU | Nieuwe aanpak | Keurders in Nederland | Toezichthouders buiten overheid | Inspecties | | |
|-------------|-----|------------------|---|-------------------|----------------|---------------|-----------------------|---------------------------------|--------------------------|----------------------|------|
| | | | | | EG-regelgeving | aantal | afstand tot overheid | aantal | erken-nende bevoegd-heid | afstand tot overheid | naam |
| | | | explosie-veilig materieel | toelating type | ja | ja | vele, 1 | 0 | nee | 1 | AI |
| | | | liften | toelating type | ja | ja | vele, 1 | 0 | nee | 1 | AI |
| | | | reduceer-toestellen | toelating type | ja | ja | vele, 1 | 0 | nee | 1 | AI |
| | | | containers | toelating type | ja | ja | vele, 1 | 0 | nee | 1 | AI |
| | | | arbeidsom-standig-heden | toelating gebruik | ja | nee | vele, 1 | 0 | nee | 1 | AI |
| | | | reduceer-toestellen | toelating type | nee | nee | 1 | 0 | nee | 1 | AI |
| | | | containers | toelating type | nee | nee | 7 | 0 | nee | 1 | AI |
| | | | arbeidsom-standig-heden | toelating gebruik | nee | nee | 7 | 0 | nee | 1 | AI |
| | | | arbeidsom-standig-heden | toelating gebruik | ja | nee | 400 000, 90 | 0 | nee, nee, nee | 1 | AI |
| | | | hijskranen | gebruik | nee | nee | 1 | 0 | nee | 1 | AI |
| | | | kettingen | gebruik | nee | nee | 86 | 0 | nee | 1 | AI |
| | | | vloeistof-ruimtes tank-schepen | gebruik | nee | nee | ca. 25 | 0 | nee | 1 | AI |
| | | | stoom- en damp-toestellen | toelating | ja | nee | 1 | 0 | nee | 1 | AI |
| | | | passagiers-, vracht en tankschepen | gebruik | nee | nee | 1 | 0 | nee | 1 | AI |
| | | | vissers-vaartuigen | toelating | nee | nee | 8 | 0 | nee | 1 | SI |
| | | | zeilvaar-tuigen met passagiers | toelating | nee | nee | 1 | 0 | nee | 1 | SI |
| | | | ankers en meergerei | gebruik | nee | nee | 1 | 0 | nee | 1 | SI |
| | | | onderdelen en toebeho-ren van zee-schepen | toelating | nee | nee | 8 | 0 | nee | 1 | SI |
| | | | materiaal opblaas-reddingsboten | gebruik type | nee | nee | 8 | 0 | nee | 1 | SI |
| | | | toelating gebruik | toelating gebruik | nee | nee | 1 | 0 | nee | 1 | SI |

| Ministerie | Wet | object-categorie | object | soort keuring | EU | Keurders in Nederland | | | Toezichthouders buiten overheid | | | Inspecties | | | | | | | | | | | | | | | |
|------------|---|--|---|---------------|-----|-----------------------|----------------------|--------|---------------------------------|-----------------------|----------------------|------------|----------------------|------|-----------------------------|-----------------------------|-----|-----|---|---|---|--------|-----|-----|---|---|-----|
| | | | | | | aantal | afstand tot overheid | aantal | naam | accreditatieverplicht | erkennde bevoegdheid | aantal | afstand tot overheid | naam | | | | | | | | | | | | | |
| V&W | Wegenverkeerswet 1994 | wegvoertuigen | personenauto's | type | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 3 | RDW, OM | | | | | | | | | | | | |
| | | onderdelen wegvoertuigen | (toelating en gebruik meegenomen bij keuring personenauto's) | toelating | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | nee | 1 | 3 | RDW, OM | | | | | | | | | | | |
| | | | | gebruik | ja | nee | ca. 9000 | 2, 3 | 1 | RDW | nee | ja | nee | 1 | 3 | RDW, OM | | | | | | | | | | | |
| | | | | type | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | nee | 1 | 3 | RDW | | | | | | | | | | | |
| V&W | Luchtvaartwet | meetmiddelen voertuigreglement | personenauto's) | type | nee | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 3 | RDW | | | | | | | | | | | | |
| | | | | type | nee | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | nee | 1 | 3 | RDW | | | | | | | | | | | |
| | | | | gebruik | nee | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | nee | 1 | 3 | RDW | | | | | | | | | | | |
| | | | | type | ja | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | nee | 2 | 1 | RDW, RLD, Luchtvaartpolitie | | | | | | | | | | | |
| V&W | Luchtvaartwet | onderdelen en toebehoren luchtvaartuigen | materialen, onderdelen, halfproducten, ducten, uitrustingsstukken | toelating | ja | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 2 | 1 | RDW, RLD, Luchtvaartpolitie | | | | | | | | | | | | |
| | | | | gebruik | ja | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 2 | 1 | RDW, RLD, Luchtvaartpolitie | | | | | | | | | | | | |
| | | | | toelating | ja | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 2 | 1 | RDW, RLD, Luchtvaartpolitie | | | | | | | | | | | | |
| | | | | type | nee | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 2 | 1 | RDW, RLD, Luchtvaartpolitie | | | | | | | | | | | | |
| V&W | Wet op de telecommunicatievoorzieningen | apparatuur | zendinrichtingen en ontvangstinrichtingen | toelating | nee | nee | 3 | 1, 2 | 0 | n.v.t. | nee, ja | nee | 1 | 1 | RDR | | | | | | | | | | | | |
| | | | | | | | | | | | | | | | | type | nee | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 2 | 1 | RDR |
| | | | | | | | | | | | | | | | | type | nee | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 2 | 1 | RDR |

| Mini-sterie | Wet | object-categorie | object | soort keuring | EU | | Keurders in Nederland | | | Toezichthouders buiten overheid | | | Inspecties | | |
|-------------|----------------------|------------------------------------|---|-------------------|----------------|---------------|-----------------------|----------------------|--------|---------------------------------|-----------------------|-------------------------|------------|----------------------|-----------------------|
| | | | | | EG-regelgeving | Nieuwe aanpak | aantal | afstand tot overheid | aantal | naam | accreditatieverplicht | erken-nende bevoegdheid | aantal | afstand tot overheid | naam |
| | | electromagnetische compatibiliteit | | toelating | ja | ja | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | ja | nee | 1 | 1 | RDR |
| V&W | Binnenschepenwet | binnenschepen | sleeptboten, duwboten, vrachtschepen, passagiersschepen | toelating | ja | nee | 4 | 1, 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | SI |
| | | onderdelen van binnenschepen | bijboot | gebruik toelating | ja | nee | 4 | 1, 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | SI |
| FROM | Waterleidingwet | drinkwater | fabricageproces | toelating | ja | nee | 20 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | IMH |
| FROM | Wet bodembescherming | grondse opslag tanks | ondergrondse tanks | toelating | nee | nee | 10 | 2 | 1 | KIWA | nee | nee | 1 | 1 | lagere overheden, IMH |
| | | | ondergrondse tanks | toelating | nee | nee | 33 | 3 | 1 | KIWA | nee | nee | 600 | 2,1 | lagere overheden, IMH |
| | | | ondergrondse tanks | gebruik | nee | nee | 6 | 2, 3 | 1 | KIWA | nee | nee | 600 | 2,1 | lagere overheden, IMH |
| | | preventieve voorzieningen | zuiverings-systemen huishoudelijk afvalwater | toelating | ja | nee | 1 | 2, 3 | 1 | KIWA | nee | nee | 600 | 2,1 | lagere overheden, IMH |
| | | | bodem-bescher-mende voor-zieningen stortplaatsen | toelating | ja | nee | onbekend | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 13 | 2,1 | provincies, IMH |
| | | bouwstoffen | grond | gebruik toelating | ja | ja | 6 | 3 | 1 | RVA | ja | nee | 600 | 2,1 | lagere overheden, IMH |

| Ministerie | Wet | object-categorie | object | soort keuring | EU | Nieuwe aanpak | Keurders in Nederland | afstand tot overheid | naam | accreditatieverplicht | erkennde bevoegdheid | aantal | aantal | afstand tot overheid | naam | Inspecties | |
|------------|-------------------|------------------|---|---------------|----------------|---------------|-----------------------|----------------------|----------|------------------------------------|----------------------|--------|--------|----------------------|-----------------------|-----------------------|--|
| | | | | | EG-regelgeving | aantal | aantal | afstand tot overheid | aantal | | | | | | | | |
| VROM | Wet Geluidshinder | | motorvoertuigen | type | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | IMH | | |
| | | | uitlaat-systemen | type | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | nee | 1 | 1 | IMH | |
| | | | motorvoertuigen en bromfietsen | type | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | nee | 2 | 1 | IMH, AI | |
| | | | bouw-machines | type | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | nee | 1 | 1 | IMH | |
| | | | gazon-maaima-chines | gebruik | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | nee | 1 | 1 | IMH | |
| | | | geluid-informatie | type | nee | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | nee | 1 | 1 | IMH | |
| | | | huishoudelijke apparaten | type | nee | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | nee | 1 | 1 | IMH | |
| | | | branders in ketel-installaties, | type | nee | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | nee | 1 | 1 | IMH | |
| | | | aardgas-gestookte zuiger- | type | nee | nee | 1 | 3 | 1 | onbekend | ja | nee | nee | 600 | 1,2 | IMH, lagere overheden | |
| | | | motoren slijbvangputten en vetafscheiders | toelating | nee | nee | 44 | 3 | 1 | KIWA, of andere gecert. instelling | nee | nee | nee | 600 | 1,2 | IMH, lagere overheden | |
| VROM | Wet Milieubeheer | | vloeistof-dichte verharding tankstations | gebruik | nee | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 600 | 1,2 | IMH, lagere overheden | | |
| | | | dampretour-systemen stage II | toelating | onbekend | onbekend | onbekend | 1 | onbekend | ja | nee | nee | 600 | 1,2 | IMH, lagere overheden | | |
| | | | gasflessen | gebruik | onbekend | onbekend | onbekend | 1 | onbekend | ja | nee | nee | 600 | 1,2 | IMH, lagere overheden | | |
| | | | gasflessen | gebruik | ja | nee | onbekend | 2,3 | 1 | Dienst voor het Stoomwezen | nee | nee | nee | 600 | 1,2 | IMH, lagere overheden | |

| Mini-sterie | Wet | object-categorie | object | soort keuring | EU | Keurders in Nederland | | | Toezichthouders buiten overheid | | | Inspecties | | | | | | | | | | | | | | |
|-------------|--|----------------------------|----------------|---------------|-----|-----------------------|----------------------|--------|---------------------------------|-------------------------------|--------------------------|------------|----------------------|-----------|-----|--|-----------|-----|---|---|---|--------|-----|---|---|-----|
| | | | | | | aantal | afstand tot overheid | aantal | naam | accreditatie ver-voegd-plicht | erken-nende bevoegd-heid | aantal | afstand tot overheid | naam | | | | | | | | | | | | |
| VROM | Wet inzake de Luchtver-ontreiniging | | bromfietsen | type | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | IMH | | | | | | | | | | | |
| | | | | | | | | | | | | | | | | motorrij-tuigen verwarmings-toestellen | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | 1 | 1 | IMH |
| | | | | | | | | | | | | | | | | | nee | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | 1 | 1 | IMH |
| | | | | | | | | | | | | | | | | | toelating | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | 1 | 1 | IMH |
| VROM | Woningwet | houtkachels | nee | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | 1 | 1 | IMH | | | | | | | | | | | | | | |
| | | | nee | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | 1 | 1 | IMH | | | | | | | | | | | | | | |
| | | | ja | ja | 9 | 3 | 1 | RvA | ja | 1 | 1 | STV | | | | | | | | | | | | | | |
| VWS | Warenwet | melk | toelating | ja | nee | 1 000 | 3, 4 | 1 | COKZ | nee | nee | 1 | 1 | IGB, COKZ | | | | | | | | | | | | |
| | | | gastoe-stellen | ja | ja | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | ja | nee | 1 | 1 | IGB | | | | | | | | | | | | |
| VWS | Wet inzake de bloed-transfusie | bloed- | machines | toelating | ja | ja | 1 | 4, 2 | 0 | n.v.t. | nee, | nee | 1 | 1 | IGB | | | | | | | | | | | |
| | | | | type | ja | ja | 1 100, 6 | 4, 2 | 0 | n.v.t. | ja | nee | 1 | 1 | IGB | | | | | | | | | | | |
| | | | | type | ja | ja | 2 | 4, 2 | 0 | n.v.t. | ja | nee | 1 | 1 | IGB | | | | | | | | | | | |
| | | | | toelating | nee | nee | 22 | 2 | 0 | n.v.t. | ja | nee | 1 | 1 | IGZ | | | | | | | | | | | |
| | | | | type | ja | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | IGZ | | | | | | | | | | | |
| | | | | toelating | ja | nee | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | IGZ | | | | | | | | | | | |
| | | | | toelating | ja | nee | 22 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | IGZ | | | | | | | | | | | |
| | | | | type | ja | nee | 80, 1 | 4, 1 | 0 | n.v.t. | nee, | nee | 1 | 1 | IGZ | | | | | | | | | | | |
| | | | | toelating | ja | nee | 1 600, 1 | 2, 2 | 0 | n.v.t. | nee, | nee | 1 | 1 | IGZ | | | | | | | | | | | |
| | | | | toelating | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | IGZ | | | | | | | | | | | |
| VWS | Wet op de geneesmid-delen voor-ziening | farmaceu-tische pro-dukten | type | ja | nee | 80, 1 | 4, 1 | 0 | n.v.t. | nee, | nee | 1 | 1 | IGZ | | | | | | | | | | | | |
| | | | toelating | ja | nee | 1 600, 1 | 2, 2 | 0 | n.v.t. | nee, | nee | 1 | 1 | IGZ | | | | | | | | | | | | |
| VWS | medische hulpmid-delen | immunologi-sche produk-ten | type | ja | nee | 1 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | IGZ | | | | | | | | | | | | |
| | | | type | ja | ja | 2 | 2 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | IGZ | | | | | | | | | | | | |

| Mini-sterie | Wet | object-categorie | object | soort keuring | EU | Keurders in Nederland | | | Toezichhouders buiten overheid | | | Inspecties | | |
|-------------|-------------------|------------------|--------------------------------------|---------------|----|-----------------------|----------------------|--------|--------------------------------|-----------------------|--------------------------|------------|----------------------|---------|
| | | | | | | aantal | afstand tot overheid | aantal | naam | accreditatieverplicht | erken-nende bevoegd-heid | aantal | afstand tot overheid | naam |
| VWS | Vlees-keuringswet | slachtdieren | | toelating | ja | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | IGB, VI |
| | | vlees | vlees van vrij wild | toelating | ja | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | IGB, VI |
| | | | vlees uit andere lid-staten | toelating | ja | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | IGB, VI |
| | | | geïmpor-teerd vlees uit derde landen | toelating | ja | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | IGB, VI |
| | | vlees-produkten | vlees-produkten uit derde landen | toelating | ja | 1 | 1 | 0 | n.v.t. | nee | nee | 1 | 1 | IGB, VI |

KEURDERS:

kolom: «afstand tot overheid»:

- 1 = overheidskeurder
- 2 = aangewezen keurder
- 3 = erkende keurder
- 4 = zelfkeurder

INSPECTIES:

kolom «afstand tot overheid»:

- 1 = rijksinspectie
- 2 = inspectie van lagere overheid
- 3 = inspectie buiten overheid